

Arrest

nr. 285 103 van 20 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten A. LOOBUYCK en H.
CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.M. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ahwaz. U bent gehuwd met E.J.N. (...) (O.V. (...)) en hebt samen twee zonen. U werd geboren als moslim. U woonde afwisselend in Ahwaz en Shahin Shahr tot 2012. Sindsdien woonde u definitief in Ahwaz.

U praktiseerde de islam enkel op school. Uw streng-religieuze familie beschouwde u als niet-moslim omdat u niet praktiseerde. U had een afkeer van de islam omdat er in deze religie veel gelogen wordt, veel onrechtvaardigheid is en omdat het Iraanse regime slechts de schijn ophoudt van strenggelovig te zijn. U had ook moeite met de verplichtingen in de islam. Daarnaast had u in de islam niets anders gezien dan haat en geweld. Sinds 1388 (2009/2011) was u bevriend met enkele Armeniërs. U had via deze Armeense vrienden het christendom leren kennen. Zij hadden u ook de bijbel gegeven. U raakte meer en meer met hen bevriend en u ging op zondagen bij hen thuis bidden. Van 1391 (2012/2013) tot uw vertrek (i.e. 15 mei 2017) volgde u ook de misvieringen van uw Armeense vrienden.

U nam in Iran deel aan twee grote en drie à vier kleinere betogingen. Deze waren georganiseerd om het gebrek aan water en over de stofdeeltjes in de lucht aan te klagen. Op 20 esfand 1394 (10 maart 2016) vond één van deze betogingen waaraan u deelnam plaats. U werd toen ten gevolge van uw deelname aan de betoging voor drie dagen gearresteerd en opgesloten. Tijdens uw opsluiting werd u geslagen en gemarteld. U merkte toen opnieuw de schijnheiligheid van de islam. U kon vrijkomen doordat uw moeder de eigendomsakte van haar woning als borg had neergelegd. U mocht tevens uw woonplaats niet verlaten tot uw hoorzitting plaatsvond en diende steeds bereikbaar te zijn. Er werd u ook indirect duidelijk gemaakt dat u niet meer mocht deelnemen aan toekomstige betogingen. Sindsdien vonden er inzake uw strafdossier verschillende hoorzittingen plaats die werden bijgewoond door uw advocaat. Hij ontving na de zittingen steeds een sms waarin een vonnis vermeld stond. Dit gebeurde voor het eerst in 1396 (2017/2018). Sindsdien kwam er elk jaar een vonnis. Er werd uw advocaat steeds gevraagd dat u zich zou gaan aanmelden. Indien u zich niet zou aanmelden, zou de woning in beslag genomen worden. Uw advocaat ging steeds in beroep tegen de verschillende vonnissen.

Op 20 ordibehesht 1396 (10 mei 2017) ging u samen met enkele anderen opnieuw betogen. Deze betoging vond plaats in de moskee Eman Ali. In deze moskee stelden kandidaten voor de gemeenteraad hun programma voor. Toen een kandidaat genaamd Moussavi een toespraak aan het houden was over gratis voedselpakketten en betere voorzieningen, kwam u tussen en stelde u dat er nood was aan drinkbaar water, schone lucht en elektriciteit. Andere betogers bevestigden uw uitspraak en hierop ontstond rumoer met de aanwezigen. U en de andere betogers werden uit de moskee gezet. U ging naar huis en vertelde hierover niets aan uw echtgenote. De ochtend nadien moest u vroeg vertrekken omdat u de olie van uw wagen diende te verversen. Om 7u30 à 7u40 's ochtends – wanneer u al vertrokken was – kwamen er personen van de Ettelaat (Inlichtingendienst) u thuis zoeken. Ze doorzochten het huis maar aangezien u daar niet was, verlieten ze de woning. Uw echtgenote bracht u op de hoogte. U ging niet meer naar huis en verbleef bij uw tante. U vroeg aan uw echtgenote om bij uw advocaat langs te gaan om te kijken of hij uw probleem kon oplossen. Deze liet echter weten dat dit onmogelijk was, des te meer omdat u al een keer op borg was vrijgekomen. De advocaat had uw echtgenote ook gewaarschuwd dat de Iraanse autoriteiten een tweede keer zouden langskomen bij jullie thuis. Drie à vier dagen nadien gebeurde dit effectief en vielen de Iraanse autoriteiten opnieuw binnen in uw woning. Deze keer haalden ze het hele huis overhoop. Bij die huiszoeking vonden ze de bijbel en twee foto's waarop u met Armeense vrienden stond. Er waren tevens enkele christelijke symbolen op zichtbaar. Toen de autoriteiten uw woning verlieten, vertelden ze aan uw echtgenote dat u 24 uur de tijd had om u aan te melden. Indien u zich niet zou aanmelden, zou uw echtgenote gearresteerd worden. Toen uw echtgenote deze feiten aan u liet weten, spraken jullie af om samen naar uw moeder in Isfahan te trekken. U verliet Iran op 25 ordibehesht 1396 (15 mei 2017) samen met uw echtgenote en uw twee kinderen. Jullie reisden illegaal naar Turkije waar jullie vier maanden verbleven. Tijdens jullie verblijf in Turkije trachtten jullie naar Frankrijk te reizen met behulp van valse identiteitsdocumenten. Bij aankomst in Frankrijk werden jullie echter betrapt en teruggestuurd naar Turkije. Na Turkije reisden jullie naar Bulgarije, waar jullie vijf maanden verbleven. Halverwege uw verblijf in Turkije voelde u in uw hart dat u als christen door het leven wou gaan. Dit gevoel werd versterkt en compleet tijdens uw verblijf in Bulgarije. In farvardin 1397 (maart/april 2018) werd uw moeder voor een halfuurtje gearresteerd, dit om haar angst in te boezemen. Er werd haar gezegd dat ze opgesloten zou blijven tot u zich zou aanmelden. Toen u te weten kwam dat ze gearresteerd was, richtte u zich tot Jezus Christus. Toen u nadien via uw zus vernam dat uw moeder vrijgelaten was, maakte u de definitieve omslag naar het christendom. Uw echtgenote heeft zich zoals u bekeerd tot het christendom. Haar kennismaking tot het christendom begon tijdens jullie verblijf in Turkije. In 1397 (2018/2019) vroegen jullie om internationale bescherming in Bulgarije. Deze werd jullie echter geweigerd. Jullie reisden door naar Servië, waar jullie elf maanden verbleven. Jullie reisden daarna verder over land naar België. Jullie kwamen op 5 juli 2019 aan in België. U diende, samen met uw echtgenote en uw kinderen, een verzoek om internationale bescherming in op 11 juli 2019. U vreest bij terugkeer voor uw leven. U vreest tevens dat uw kinderen schade zouden ondervinden omdat er iets met u of uw echtgenote zou gebeuren. Hoewel uw ouderlijk huis als borg diende in esfand 1394 (maart 2016) kon uw moeder, in afwachting van een eindvonnis, nog steeds in het huis wonen tot begin juni 2022. In februari à maart 2022 werd door een rechtbank van Ahwaz geoordeeld dat het huis definitief in beslag genomen zou worden door de Iraanse autoriteiten en dat uw moeder het huis diende te verlaten. Dit vonnis werd

uitgesproken omdat u afwezig was op uw rechtszitting. Uw moeder kreeg dit vonnis te horen via een sms die gestuurd werd door de rechtbank. Uw advocaat vernam dat u ook een reisverbod op uw naam heeft. Na uw vertrek uit Iran gingen de Iraanse autoriteiten tweemaal langs bij uw moeder om naar u te vragen. U hebt onder de naam "M.M. (...)" een facebookaccount waarop u posts over de actualiteit in Khuzestan plaatst. U nam in België ook deel aan twee betogingen. Bij de eerste betoging was uw echtgenote ook aanwezig. Deze vond plaats aan de Iraanse ambassade en was georganiseerd om de situatie in Khuzestan aan te klagen. Deze betoging deed zich ongeveer voor in mei 2021. De tweede betoging vond plaats op 28 mei 2022 aan het Schumann- en het Muntplein in Brussel. Deze was georganiseerd ter solidariteit met mensen in Khuzestan en Abadan omdat er een gebouw was ingestort. De betoging werd aangevallen door drie personen, waarvan u vermoedt dat het personen zijn die actief zijn voor het Iraanse regime. U werd hierbij niet persoonlijk aangevallen. Na tussenkomst van de Belgische politie konden deze drie personen aangehouden worden. Sinds begin 2020 zijn jullie actief bij de Iraanse kerk van Brussel. Nog in België bezoekt u sinds juni à juli 2021 samen met uw echtgenote wekelijks de Rabotkerk te Gent. Hier volgen jullie online de diensten omdat de afstand te groot is om fysiek aanwezig te zijn. U, uw echtgenote en uw twee kinderen lieten zich dopen tot het christendom op 13 maart 2022.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van uw carte meli (identiteitskaart); een kopie van de carte meli van uw echtgenote; een kopie van de carte meli van uw moeder; een kopie van de shenasnameh (geboorteboekje) van uw echtgenote; een kopie van de shenasnameh van uw moeder; een kopie van de shenasnameh van uw echtgenote haar vader; het middelbaar diploma van uw echtgenote; een kopie van de eigendomsakte van uw ouderlijk huis dat op naam van uw moeder staat; een brief van uw advocaat d.d. 14.05.1396 (5 augustus 2017) waarin een herziening van een gerechtsprocedure en het stopzetten van de uitvoering van een vonnis wordt gevraagd; een bericht van de rechtbank van de provincie van Khuzestan gericht aan de dienst documentenregister en pandenregister waaruit blijkt dat de woning van uw moeder op 25.12.1392 (16 maart 2014) als borg werd gesteld; een waarschuwing van 15.03.1401 (5 juni 2022) van de revolutionaire rechtbank van Ahwaz gericht aan uw moeder met de melding dat de "hulpvrager" niet kwam opdagen en dat de borg hierdoor in beslag genomen zal worden; een foto en een artikel over een betoging van bahman 1394 (januari/februari 2016) waar u aan deelnam; een lijst en een artikel over 300 personen die gearresteerd werden bij betogingen in Iran in 1396 (2017/2018); verschillende artikels, een Instagrambericht en foto's over uw deelname aan de betogingen in België; enkele links over de online verspreiding van uw deelname aan de betoging in België; een attest van de protestantse kerk van Gent over de christelijke activiteiten van u en uw echtgenote; een attest van de Iraanse kerk van Brussel over uw echtgenote haar christelijke activiteiten in België; de doopattesten van u, uw echtgenote en uw kinderen; de Bulgaarse beslissing over uw verzoek om internationale bescherming; het bevel om het grondgebied van Bulgarije te verlaten; het Belgisch arbeidscontract van uw echtgenote en twee attesten waaruit blijkt dat uw kinderen in België naar school gaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U stelt dat u gearresteerd werd omwille van uw deelname aan een betoging in 1394 (2015/2016). Voor deze feiten bent u verschillende malen veroordeeld. U werd verder ook vervolgd door de Iraanse autoriteiten omwille van uw uitspraken in de moskee Eman Ali in 1396 (2017/2018) (CGVS 1 M. (...), p. 13-14 en CGVS 2 M. (...), p. 27-30). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Vooreerst leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over jullie verblijfplaatsen in Iran. Hierdoor komt jullie algemene geloofwaardigheid reeds in het gedrang. Zo stelt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de laatste twee jaren voor uw vertrek in Ahwaz verbleef. Voordien woonde u twintig jaar in Shahin Shahr (Verklaring DVZ M. (...), vraag 10). Voor het CGVS beweert u echter dat u de laatste vijf jaar voor uw vertrek (i.e. sinds 2012, jullie vertrek was immers op 25 ordibehesht 1396 (15 mei 2017)) in Ahwaz woonde (CGVS 1 M. (...), p. 5-6). Hiermee geconfronteerd blijft u erbij dat u de laatste vijf jaar in Ahwaz hebt verbleven. Uw echtgenote stelt ook dat jullie enkel de laatste twee jaar in Ahwaz verbleven (Notities persoonlijk onderhoud N. (...) d.d. 09.09.2021 (CGVS 1 N. (...), p. 5). Voorts stelt u ook dat u in Ahwaz woonde sinds uw huwelijk (CGVS 1 M. (...), p. 5). Op de DVZ stelde u dat u in 1389 (2010/2011) huwde (Verklaring DVZ M. (...), vraag 14).

Wat betreft de vervolging die u kende door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een betoging in 1394 (2015/2016) dient vooreerst gewezen te worden op uw flagrant tegenstrijdige verklaringen omtrent uw politiek activisme in Iran. Tijdens uw eerste onderhoud stelde u dat u voor 1394 (2015/2016) reeds deelgenomen had aan “honderd betogingen ofzo” (CGVS 1 M. (...), p. 14-15). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u een volledig andere versie weer. U geeft dan aan dat u aan twee ‘grote’ betogingen deelnam voor 1394 (CGVS 2 M. (...), p. 17). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud te kennen gaf dat u aan meer dan drie betogingen had deelgenomen, voegt u eraan toe dat u aan drie à vier ‘kleinere’ protesten ook deelnam (CGVS 2 M. (...), p. 17). Los van het feit of dit nu kleine of grote betogingen betreffen, is het verschil tussen uw verklaringen aanzienlijk. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud over honderd betogingen sprak, komt u niet verder dan dit te ontkennen en stelt u dat u niet oud genoeg bent om al aan honderd betogingen deelgenomen te hebben (CGVS 2 M. (...), p. 17). Dit is onvoldoende om het vastgestelde verschil te verklaren. U overhandigde na uw eerste persoonlijk onderhoud bovendien geen correcties of opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u op 20.09.2021 werden opgestuurd. Evenmin maakte u wat betreft het aantal betogingen waaraan u deelnam enige opmerkingen tijdens de start van uw tweede persoonlijk onderhoud. U maakte er louter een opmerking over uw afkomst (CGVS 2 M. (...), p. 2).

Aangaande de vervolging die u in 1396 (2017/2018) kende omwille van de uitspraken die u deed in de moskee Eman Ali, is het verder opmerkelijk dat uw bijbel (en de twee foto’s met christelijke tekens op) zich nog steeds in uw huis bevonden bij de tweede huiszoeking. Er was immers reeds een eerste huiszoeking geweest. Er werd daarbij tegen uw echtgenote gezegd dat u zich de volgende dag moest aanmelden (CGVS 1 M. (...), p. 13-14). Dat jullie het risico namen om deze bijbel (en de twee foto’s) nog in jullie huis te bewaren, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Volgens uw echtgenote vroeg u zich immers af of ze nog een tweede keer zouden langskomen (CGVS 1 N. (...), p. 8) en jullie advocaat waarschuwde jullie dat de Iraanse autoriteiten mogelijks een tweede keer zouden langskomen (CGVS 2 M. (...), p. 26). Wat betreft deze bijbel dient aangestipt te worden dat het verre van geloofwaardig is dat uw echtgenote niet zeker weet of dit een bijbel was of niet. Ze stelt dat dit een christelijk boek was maar durft niet met zekerheid zeggen of dit de bijbel was (CGVS 1 N. (...), p. 10-11). Het is ongeloofwaardig dat uw echtgenote – als bekeerling zijnde – op heden niet zou weten of het een bijbel was of niet aangezien ze voor de DVZ uitdrukkelijk stelde dat er bij de huiszoeking een bijbel werd gevonden (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ N. (...), vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stelt ze dat ze voor de DVZ zei dat ze het woord ‘bijbel’ niet op de cover zag staan en dat er waarschijnlijk wel delen van de bijbel in behandeld zullen worden maar dat is dan niet de bijbel zelf (CGVS 1 N. (...), p. 12). Deze verklaring staat echter niet te lezen in de verklaring van DVZ, noch staat dit te lezen in de opmerking die de advocaat overhandigde over de verklaringen bij de DVZ, noch maakte uw echtgenote hierover een opmerking bij de start van haar persoonlijk onderhoud (CGVS 1 N. (...), p. 2-3). Bovendien ondertekende zij op de DVZ haar verklaringen ter goedkeuring nadat deze haar waren voorgelezen. Verder is het opmerkelijk dat u het risico nam om – nadat ze u thuis twee keer kwamen zoeken – uw echtgenote naar uw moeder haar woning in Isfahan te sturen. De autoriteiten hadden uw echtgenote immers laten weten dat zij zou meegenomen worden indien u niet zou komen opdagen (CGVS 1 M. (...), p. 14 en CGVS 2 M. (...), p. 25). De woning van uw moeder is een logische zoekplaats waar de Iraanse autoriteiten mogelijks zouden kunnen langskomen. Dat u repliceert dat de Iraanse autoriteiten het adres van uw moeder in Isfahan niet zouden kennen, is compleet ongeloofwaardig (CGVS 2 M. (...), p. 25). Dit betrof immers de woning die (al dan niet in afwachting van een eindvonnis) in beslag genomen was door de autoriteiten (CGVS 2 M. (...), p. 25).

U legt vervolgens weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen af over de gerechtelijke procedures die tegen u aan de gang waren en/of zijn. Allereerst stelde u tijdens uw eerste onderhoud dat er n.a.v. uw opsluiting in 1394 (2015/2016) nog geen hoorzitting plaatsvond en dat jullie het land verlieten vooraleer hiervoor een datum kon gepland worden. U voegde eraan toe dat – buiten het feit dat de Iraanse autoriteiten tweemaal bij uw moeder langsgingen om naar u te vragen- er geen andere gerechtelijke procedures tegen u geweest zijn (CGVS 1 M. (...), p. 16-18). Bij uw tweede onderhoud geeft u een volledig andere versie van uw gerechtelijk dossier weer. U stelt dan dat er inzake uw dossier een paar zittingen georganiseerd werden waar uw advocaat aan deelnam. Na de zitting ontving hij telkens een bericht waar de vonnissen instonden. Uw advocaat diende vervolgens beroep in tegen de beslissingen van de rechtbank. Nadien moest hij pas na 6 maanden of een jaar opnieuw naar de rechtbank gaan (CGVS 2 M. (...), p. 21). Wat betreft deze vonnissen legt u bovendien ook tegenstrijdige verklaringen af tegenover uw echtgenote. U stelt dat uw advocaat jarenlang beroep aantekende tegen elk vonnis. Hij tekende elk jaar, tot op heden, beroep aan tegen deze vonnissen. U schat dat er in totaal zes à zeven vonnissen uitgevaardigd zijn (CGVS 2 M. (...), p. 30). Uw echtgenote daarentegen stelt dat er maar één vonnis werd uitgevaardigd en dit in 1394 (2015/2016). Ze voegt er aan toe dat de advocaat enkele dagen al na de uitvaardiging van dit vonnis een beroep indiende dat vervolgens verworpen werd. Uw echtgenote maakt nergens melding van meerdere beroepsprocedures die bovendien tot op heden zouden lopen (CGVS 2

N. (...), p. 7-8). Deze volledig tegengestelde weergaven van uw gerechtelijke procedure duidt er eens te meer op dat er geen geloof gehecht kan worden aan jullie verklaringen.

U legt ook opmerkelijke verklaringen af over het tijdstip dat uw echtgenote contact opnam met uw advocaat. Tijdens uw eerste onderhoud geeft u het volgende weer over de tweede inval in uw woning. De Iraanse autoriteiten vertelden aan uw echtgenote dat u 24 uur de tijd had om u aan te melden, zo niet zou zij gearresteerd worden. Na dit ultimatum vroeg u aan uw echtgenote om naar uw moeder in Isfahan te trekken (CGVS 1 M. (...), p. 14). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u letterlijk: "Maar voordat je vertrekt, ga eerst vanavond langs bij mijn advocaat, de heer d. (...)." Hierna gaat uw vrouw echtgenote effectief langs bij uw advocaat die jullie aanraadt om het land te verlaten (CGVS 1 M. (...), p. 14). Aldus contacteerde uw echtgenote uw advocaat na de tweede inval in uw woning door de autoriteiten. Tijdens uw tweede onderhoud stelt u echter dat dit gebeurde na de eerste inval en voor de tweede inval (CGVS 2 M. (...), p. 25). Hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan uw verklaringen uit uw eerste onderhoud te ontkennen. Dit verklaart allerm minst het vastgestelde verschil. Bovendien maakte u geen opmerkingen over de notities van het eerste persoonlijk onderhoud.

Wat betreft de twee keren dat de Iraanse autoriteiten na uw vertrek achter u kwamen vragen bij uw moeder geeft u in uw eerste onderhoud aan dat de eerste keer gebeurde toen jullie 3 maanden in Turkije waren, i.e. augustus 2017 (CGVS 1 M. (...), p. 6)). De tweede keer vond plaats toen jullie in Servië waren. U verbleef in Servië ongeveer van maart 2018 tot en met februari 2019 (Verklaring DVZ M. (...), vraag 37, CGVS 1 M. (...), p. 18). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u aan dat de eerste keer plaatsvond in khordad 1396 (mei/juni 2017). De tweede keer zou plaatsgevonden hebben in april à mei 2021 (CGVS 2 M. (...), p. 27). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid over het tijdstip van de tweede keer dat de autoriteiten u na uw vertrek kwamen zoeken, geef u aan dat uw geheugen u in de steek laat en dat u zich niet kan concentreren (CGVS 2 M. (...), p. 26-27). Dat dit het geval zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat het verschil in data over de tweede keer dat de autoriteiten u kwamen zoeken, wel meer dan aanzienlijk is (minstens twee jaren verschil) en niet zomaar aan een slecht geheugen kan geweten worden. Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent eveneens tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenote die in haar opeenvolgende verklaringen ook tegenstrijdig is. Vooreerst stelde ze in haar eerste onderhoud dat de autoriteiten u enkele maanden na jullie vertrek kwamen zoeken. De tweede keer gebeurde toen jullie in Bulgarije verbleven (dus voor jullie verblijf in Servië) (CGVS 1 N. (...), p. 14). Tijdens haar tweede onderhoud stelt ze – bij benadering – dat de eerste keer 10 dagen na jullie vertrek plaatsvond. Jullie waren op dat moment in Turkije. De tweede keer gebeurde een paar dagen na deze eerste keer (CGVS 2 N. (...), p. 7). Ook al zijn deze data bij uw vrouw bij benadering, is het verschil tussen haar eigen verklaringen en uw verklaringen opnieuw wel danig groot. Dit breekt jullie geloofwaardigheid verder af.

Voorts is het ook opmerkelijk dat uw echtgenote niet op de hoogte is van verschillende kernelementen van jullie relaas. Ze weet niet of uw moeder een officiële mededeling ontving over de inbeslagname van haar woning (CGVS 2 N. (...), p. 5-6). Ze weet evenmin of deze inbeslagname door een rechtbank werd geregeld of niet (CGVS 2 N. (...), p. 6). Verder weet uw echtgenote niet om welke reden uw schoonmoeder kortstondig werd gearresteerd (CGVS 2 N. (...), p. 6). Daarnaast dacht uw echtgenote – in tegenstelling tot uw verklaringen – dat uw moeder nog niet verhuisd was (CGVS 2 N. (...), p. 5). Dat u haar over deze zaken niet inlichtte omdat ze veel stress heeft, is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien dit kernelementen van jullie asielrelaas betreffen (CGVS 2 N. (...), p. 5-6).

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten en uw uitspraken in moskee Eman Ali en de daaropvolgende problemen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote niet konden overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen.

Wat betreft uw bekering is het vooreerst opmerkelijk dat u vaststelde dat er leugens en onrechtvaardigheid plaatsvonden binnen de islam (CGVS 2 M. (...), p. 8-9) maar dat u geen vragen had over de islam of waarom deze leugens en onrechtvaardigheid binnen de islam plaatsvonden. Dat u geen vragen had en u zich hier gewoon bij neerlegde, komt weinig doorleefd over (CGVS 2 M. (...), p. 9). Er kan immers verwacht worden dat u eerst ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over uw eigen geloof alvorens de grote stap te zetten zich tot een nieuw geloof te bekeren. Dat u dit niet deed haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering sterk onderuit. U geeft voorts aan dat u moeite had met de verplichtingen in de islam (CGVS 2 M. (...), p. 7, 8 en 10). U geeft aan dat dergelijke verplichtingen in het christendom niet bestaan. Wanneer u gevraagd wordt of de 10 geboden geen lijst is die ook een vorm van verplichtingen inhoudt, geeft u aan dat dit niet hetzelfde is als in de islam. Dit komt weinig overtuigend over, des te meer gelet op het feit dat u de 10 geboden niet kent (CGVS 2 M. (...), p. 10).

Voorts zijn u en uw echtgenote vaag en incoherent over het tijdstip van uw bekering. Tijdens uw eerste onderhoud geeft u aan dat u halverwege uw verblijf in Turkije in uw hart voelde dat u als christen door het leven wou gaan.

In Bulgarije werd dat gevoel compleet (CGVS 1 M. (...), p. 18). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u initieel aan dat u in Turkije voor u zelf voelde dat u zich bekeerd had en dat u zich een christen voelde

(CGVS 2 M. (...), p. 7). Later tijdens uw onderhoud geeft u dan weer aan dat pas in Bulgarije de beslissing genomen werd om een echte christen te worden (CGVS 2 M. (...), p. 12). Uw echtgenote geeft in haar eerste onderhoud aan dat u in Turkije innerlijk overtuigd raakte van het christendom (CGVS 1 N. (...), p. 11). Tijdens haar tweede onderhoud situeert ze uw bekering dan weer echter in Bulgarije (CGVS 2 N. (...), p. 3-4). Daarnaast is het allesbehalve geloofwaardig dat u – die zich bekeerd heeft tot het protestantisme – niet weet wanneer (u weet enkel wanneer ze in contact kwam met het christendom) of om welke reden uw echtgenote zich bekeerd heeft (CGVS 2, p. 13). Er kan op zijn minst verwacht worden dat u op de hoogte bent van deze elementen van uw echtgenote haar bekeringsproces, gelet op het intense proces dat een bekering inhoudt.

De kennis van de religie tot dewelke u zich hebt bekeerd komt daarenboven zeer gebrekkig over. U kent het verschil tussen het protestantisme en de andere stromingen binnen het christendom niet. u kent de brieven aan de Corinthiërs niet. Gevraagd wanneer men kerstmis viert – één van de kerkelijke feesten bij uitstek – geeft u verkeerdelijk aan dat deze op 1 januari valt. U weet niet wat stille zaterdag is. U weet niet hoeveel evangeliën er zijn of door wie deze geschreven zijn (CGVS 2 M. (...), p. 15-16). Dat u – die sinds 1387 à 1388 (2008 à 2010) met het christendom in contact kwam via uw Armeense vrienden, die vijf jaar (van 1391 (2012/2013) tot uw vertrek op 25 ordibehesht 1396 (15 mei 2017)) lang uw Armeense vrienden hun misvieringen mee volgde, die sinds 1393 à 1394 (2014 à 2016) de bijbel af en toe las (CGVS 2 M. (...), p. 10-11) en die zich bekeerde tijdens uw verblijf in Turkije/Bulgarije (i.e. 2017/2018) – niet in staat bent om dergelijke zaken correct te beantwoorden, versterkt de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Dat uw bekering tot het protestantisme niet oprecht blijkt te zijn, komt eens temeer naar voren uit het feit dat u op facebook een foto plaatst van Jezus Christus die aan het kruis hangt. Wanneer u gevraagd wordt of dergelijke afbeelding niet iets is wat katholieken eerder dan protestanten zouden gebruiken, bevestigt u dit (CGVS 2 M. (...), p. 12-13). Dan stelt zich de vraag waarom u dit überhaupt op uw facebookprofiel plaatste. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u gelezen had dat Jezus Christus aan het kruis gestorven was en dat u dit daarom op uw facebook zette (CGVS 2 M. (...), p. 13). Dat u dit doet – ook al wordt dit volgens uw verklaringen niet gedaan door protestanten - getuigt niet van het hebben van een diepere overtuiging in het protestantisme. Dat u geen diep doordrongen overtuiging hebt, blijkt eveneens uit uw verklaring dat u bij uw doopsel enkele zaken gevraagd werd in het Nederlands maar dat u hier niet veel van verstond. U begreep enkel dat u gevraagd werd of u aanvaardde en geloofde dat Jezus Christus de zoon van god is (CGVS 2 M. (...), p. 16). Dat u niet veel begrijpt van de zaken die tijdens uw doopsel gezegd wordt maar desondanks toch met uw doopsel doorzet, komt weinig overtuigend over.

Wat betreft uw echtgenote haar bekering dient aangestipt te worden dat ze een andere bekeringsdatum voor het CGVS aangeeft dan voor de DVZ. Voor de DVZ stelde ze op 14.08.2019 dat ze toen iets maar dan drie jaar geleden bekeerd was, i.e. dus voor augustus 2016 (Verklaring DVZ N. (...), vraag 9). Voor het CGVS stelt ze echter dat 'haar moment' en 'haar omschakeling' er kwam in het midden van jullie verblijf in Bulgarije. Volgens haar verklaringen verbleven jullie hier sinds mehr 1397 (september/oktober 2018) en dit gedurende vijf maanden (Verklaring DVZ N. (...), vraag 37). Haar bekeringsmoment situeert ze voor het CGVS aldus enkele maanden na september/oktober 2018, een verschil van meer dan twee jaar tegenover haar verklaringen bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd blijft ze bij haar verklaringen voor het CGVS dat ze in Bulgarije haar omschakelingsmoment kreeg en dat ze in Turkije wel deelnam aan christelijke diensten maar dat ze haar toen nog niet bekeerde. Ze voegt eraan toe dat ze niet zeker is van de maand van haar bekering (CGVS 1 N. (...), p. 11). Deze replieken verklaren geenszins het vastgestelde verschil van meer dan twee jaar.

Wat betreft uw echtgenote haar bekering dient er eveneens gewezen te worden op haar gebrekkige kennis van het christendom. Ze kan – net als u - op zo goed als geen enkele kennisvraag over jullie religie een antwoord bieden. Zo weet ze niet wat het laatste boek van het Oud Testament of het Nieuw Testament is. Ze weet niet hoe Judas stierf (CGVS 1 N. (...), p. 16). Ze kent de namen van de apostelen niet. Ze weet niet wat of wanneer Pinksteren gevierd wordt. Ze weet evenmin wanneer Pasen gevierd wordt en heeft nog nooit van Goede Vrijdag gehoord (CGVS 1 N. (...), p. 16). Gevraagd naar wat er met Pasen – net als kerstmis één van de christelijke feesten bij uitstek - gevierd wordt, dient ze te gokken tussen de geboorte van christus of zijn herrijzenis uit de dood (CGVS 1 N. (...), p. 16). Van iemand die een dergelijke ingrijpende beslissing neemt, zoals de bekering tot een nieuwe religie is, kan een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst, quod non in casu. Dit is des te opmerkelijker aangezien uw echtgenote reeds tijdens jullie verblijf in Turkije (i.e. in 2017) al kerkdiensten bezocht, dat ze in Bulgarije naar de kerk ging en daar videofragmenten over het leven van Christus zou bekeken hebben en dat ze in België kerkdiensten meevolgt (CGVS 1 N. (...), p. 11 en 15). Dit versterkt de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw echtgenote haar bekering.

Tot slot is het opmerkelijk dat jullie volgens de Bulgaarse beslissing over jullie verzoek om internationale bescherming geen melding maakten van een risico op religieuze vervolging.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan jullie beweerde bekering.

Dat aan jullie bekering tot het protestantisme in Iran/Bulgarije/Turkije geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Hierbij is het opmerkelijk dat u reeds in juli 2019 in België aankwam maar dat u pas sinds begin 2020 begon deel te nemen aan (online) misvieringen. Dat u een moeilijke reis achter de rug had en wat tijd nodig had om in België te settelen, doet geen afbreuk aan het feit dat u als bekeerling zijnde pas na vijf maanden aan vieringen deelnam (CGVS 2 M. (...), p. 14). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenote maken dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan jullie bewering dat jullie daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangen. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat jullie op basis van jullie beweerde geloofskeuze vervolging dienen te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Het feit dat jullie een doopattest van jullie doopsel hebben neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Jullie kunnen eenvoudigweg gedoopt zijn vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om dit te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming.

Dezelfde conclusie geldt voor het doopattest van uw kinderen. Gelet op de leeftijd en maturiteit van uw kinderen kan niet kan worden ingezien dat zij over voldoende oordeelsvermogen beschikken om de te verwachten gevolgen van hun handelen te kunnen inschatten, en dat zij dus zelf(standig) in staat waren om de complexe en ingrijpende beslissing om zich tot een andere religie te bekeren te nemen en/of ten volle te begrijpen. Volgens de verklaringen van u en uw echtgenote is het immers op jullie aansturen dat jullie kinderen zich gedoopt hebben tot het christendom en dat ze mee naar de kerkdiensten gaan (CGVS 2 M. (...), p. 15 en CGVS 2 N. (...), p. 5). Aangezien er geen enkel geloof gehecht wordt aan het oprechte karakter van de bekering van u en uw echtgenote en aangezien er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat uw kinderen niet over het nodige oordeelsvermogen beschikken om de zin en de gevolgen van een bekering van de islam naar het christendom ten volle te vatten en in te schatten, blijkt uit niets dat uw kinderen vanuit een diepgaande, doorleefde en verinnerlijkte overtuiging christen zouden zijn waardoor uit niets blijkt dat ze zich bij terugkeer naar Iran daadwerkelijk als christen zullen gedragen of als dusdanig door hun omgeving zullen worden gepercipieerd. Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Wat betreft de betogingen waaraan u en uw echtgenote deelnamen waarbij de situatie in Khuzestan aangeklaagd werd, dient eveneens verwezen te worden naar het feit dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat de Iraanse autoriteiten ten gevolge van jullie deelname aan deze betogingen, waar jullie rol overigens zeer gelimiteerd bleek te zijn aangezien jullie louter een deelnemer waren (CGVS 1 M. (...), p. 5, CGVS 2 M. (...), p. 5 en CGVS 1 N. (...), p. 4) reeds stappen tegen jullie ondernomen hebben. U stelt dat het Iraanse regime op de hoogte is van uw deelname aan de betoging in België en dat ze hier mogelijks gevolgen aan zullen koppelen maar u hebt hiervoor geen concrete indicatie. U geeft aan dat uw echtgenote op Instagram berichten over de betoging had geplaatst (wat u overigens niet staft) maar nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hierdoor gevolgen zouden kennen (CGVS 1 M. (...), p. 19). Uw echtgenote haalt evenmin concrete indicaties aan. Ze stelt louter dat er veel ver deze betoging is bericht. Verder haalt ze uitsluitend zaken aan die mogelijks zouden kunnen gebeuren. Dit is onvoldoende om van concrete indicaties te spreken (CGVS 1 N. (...), p. 14-15). Dat er 3 tegenbetogers waren op de betoging van 28 mei 2022 aan het Schumann- en het Muntplein in Brussel (een bewering die u trouwens niet staft) is onvoldoende om te stellen dat u werd herkend of opgemerkt of dat dit zou leiden tot verdere problemen (CGVS 2 M. (...), p. 4-5).

Uit een raadpleging van uw facebookprofiel blijkt dat u zeer sporadisch enkele christelijke en politieke foto's post (CGVS 1 M. (...), p. 3, 4, 12 en 19). Wat betreft dit facebookprofiel kan worden opgemerkt dat de eerste dergelijke foto pas dateert van februari 2021 en dat er, gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom en uw ongeloofwaardig politiek activisme in Iran, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat de facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn of dat ze al stappen hebben gezet tegen uw religieuze activiteiten in België. Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – noch u, noch uw echtgenote maakt dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Dezelfde conclusies gelden ook voor het facebookprofiel van uw echtgenote. Hierbij dient aangestipt te worden dat – in tegenstelling tot haar beweringen (CGVS 1 N. (...), p. 3 en 12) – ze geen zichtbare politieke posts op haar profiel heeft gepubliceerd. Er staat enkel één christelijke foto op gepubliceerd.

U en uw echtgenote halen tevens aan dat jullie vrezen dat jullie kinderen zonder hun ouders dienen op te groeien. Gelet op bovenstaande conclusies blijkt nergens uit dat dit – ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade – het geval zou zijn. Jullie hopen om jullie kinderen onderwijs en een toekomst te geven in België betreft een motief dat op zich niet relevant is voor de beoordeling van een vrees in geval van een terugkeer naar jullie land van herkomst (CGVS 1 M. (...), p. 20 en CGVS 1 N. (...), p. 16-17).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en herkomst, die van uw familie, de scholing van uw echtgenote en uw afgewezen verzoek in Bulgarije staan niet ter discussie. Jullie doopattesten werden supra besproken. Uit de ingediende eigendomsakte kan niet afgeleid worden voor wie en naar aanleiding van wat de borg werd gesteld. De verklaring van uw advocaat waarin een herziening van de procedure en het stopzetten van de uitvoering van een vonnis wordt gevraagd, kan gelet op voorgaande vaststellingen inzake uw tegenstrijdige verklaringen inzake de gerechtelijke gevolgen van uw problemen niet volstaan om uw geloofwaardigheid te herstellen. Het attest laat overigens niet toe vast te stellen naar aanleiding van welke feiten u in contact bent/zou zijn gekomen met de Iraanse autoriteiten. Hoe dan ook, betreffen deze documenten, net als het bericht van de rechtbank waaruit blijkt dat de woning van uw moeder op 25.12.1392 (16 maart 2014) als borg werd gesteld en de waarschuwing van 15.03.1401 (5 juni 2022) van de revolutionaire rechtbank van Ahwaz met de melding dat de "hulpvrager" niet kwam opdagen en dat de borg hierdoor in beslag genomen zal worden, kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten trouwens ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien betreffen deze documenten alles kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Hetzelfde kan gezegd worden over de foto en het artikel over een betoging van bahman 1394 (januari/februari 2016) waar u aan deelnam, de lijst en het artikel over 300 personen die gearresteerd werden bij betogingen in Iran in 1396, waarin u trouwens niet vermeld wordt. Uit de verklaring van de Iraanse kerk van Brussel over uw echtgenote waaruit blijkt dat ze religieus actief is in België, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming. Het beeldmateriaal en de artikels van de betogingen waaraan jullie deelnamen is eveneens onvoldoende om deze conclusie te wijzigen. Zoals reeds aangestipt schenken de Iraanse autoriteiten immers weinig aandacht aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan en hebben jullie geen concrete indicaties aan dat de Iraanse autoriteiten reeds stappen tegen jullie ondernomen hebben. De arbeidssituatie van uw echtgenote in België en het gevolgde onderwijs van uw kinderen in België is op zich niet relevant voor de beoordeling van jullie vrees in geval van een terugkeer naar jullie land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van E.J.N. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Masjedsoleiman. U bent gehuwd met M.M. (...) (O.V. (...)) en hebt samen twee zonen. U werd geboren als moslima. U hebt zich echter nooit moslima gevoeld en uw familie verplichtte u niet om te praktiseren. U had vooral moeite met de verplichtingen in de islam.

In 1394 (2015/2016) nam uw echtgenoot deel aan een betoging waarbij hij nadien werd gearresteerd. Hij diende drie à vier dagen in hechtenis te blijven. Hij kon nadien vrijkomen doordat zijn moeder haar huis als borg had gesteld. Uw echtgenoot werd omwille van deze feiten in 1394 veroordeeld tot een celstraf van 15 jaar. Het beroep dat jullie hiertegen indienden, werd verworpen.

Op 21 ordibehesht 1396 (11 mei 2017) belden er twee personen van de Iraanse veiligheidsdienst bij u aan. Ze waren op zoek naar uw echtgenoot maar hij was op dat ogenblik niet thuis. De twee personen doorzochten het huis maar verlieten nadien zonder veel meer de woning. Er werd u wel gezegd dat uw echtgenoot zich binnen de 24 uur diende aan te melden. U liet dit voorval aan uw echtgenoot weten en hij vertelde u dat hij de avond voordien onenigheid had gekend in de plaatselijke moskee. Er was daar namelijk een kandidaat voor de gemeenteraadsverkiezingen die allerlei beloftes maakte maar niets vertelde over de hitte, het gebrek aan water en elektriciteit. Uw echtgenoot wierp dit op en hierna ontstond er commotie. Uw echtgenoot vermoedde dat dit de oorzaak was voor het feit dat de veiligheidsdienst langskwam. Nadat u uw echtgenoot had laten weten dat de veiligheidsdienst was langsgeslagen, vond hij het beter om niet naar huis te komen. Daarom bleef hij die nacht bij zijn tante. De volgende ochtend kwamen er opnieuw agenten van de Iraanse veiligheidsdienst langs bij uw woning. Ze hadden een huiszoekingsbevel mee en doorzochten het huis. Er werd daarbij een christelijk boek en twee foto's in beslag genomen. Op die twee foto's stond uw echtgenoot met zijn Armeense vrienden. Er waren tevens enkele christelijke tekens op zichtbaar. Het christelijk boek was van uw echtgenoot omdat hij zich immers aan het informeren was over het christendom. Hij had dit boek van zijn Armeense vrienden gekregen. Hij had ook enkele keren deelgenomen aan hun christelijke vieringen. Bij de huiszoeking werd ermee bedreigd dat u in de plaats van uw echtgenoot gearresteerd zou worden indien hij zich niet zou aanmelden. U liet dit opnieuw aan uw echtgenoot weten. Omdat hij in 1394 reeds gearresteerd was, vermoedde hij dat deze keer niet vrijgelaten zou worden. U sprak af om allebei naar uw echtgenoot zijn moeder te gaan om vandaaruit het land te verlaten. U ging wel eerst nog langs bij uw echtgenoot zijn advocaat. Die liet u weten dat uw echtgenoot zijn zaak hopeloos was en hij best het land zou verlaten. U verliet Iran in khordad 1396 (mei/juni 2017) samen met uw echtgenoot en uw twee kinderen. Jullie reisden illegaal naar Turkije waar jullie vier à vijf maanden verbleven. Tijdens jullie verblijf in Turkije trachtten jullie naar Frankrijk te reizen met behulp van valse identiteitsdocumenten. Bij aankomst in Frankrijk werden jullie echter betrapt en teruggestuurd naar Turkije. U leerde in Turkije het christendom kennen via enkele vrienden. Na Turkije reisden jullie naar Bulgarije, waar jullie vijf maanden verbleven. In 1397 of 1398 (2018-2020) vroegen jullie om internationale bescherming in Bulgarije. Deze werd jullie echter geweigerd. Nog in Bulgarije geraakten u en uw echtgenoot innerlijk overtuigd van het christendom. Jullie reisden na Bulgarije door naar Servië, waar jullie elf maanden verbleven. Jullie reisden daarna verder over land naar België. Jullie kwamen op 5 juli 2019 aan in België. U diende, samen met uw echtgenote en uw kinderen, een verzoek om internationale bescherming in op 11 juli 2019. U vreest bij terugkeer dat uw echtgenoot gearresteerd zal worden. U weet niet of u ook gevolgen zou kennen. U vreest ook dat uw kinderen zonder ouders dienen op te groeien. U dient uw verzoek tevens in om uw kinderen de kans te geven om in België op te groeien. Na uw vertrek gingen de Iraanse autoriteiten tweemaal langs bij uw schoonmoeder. In februari/maart 2022 werd de woning van uw schoonmoeder definitief in beslag genomen door de Iraanse autoriteiten.

U houdt onder de naam "N.E. (...)" een facebookaccount waarop u berichtgeving over de situatie in Ahwaz deelt. U nam in België, samen met uw echtgenoot, deel aan één betoging. Deze vond plaats in juli 2021 aan de Iraanse ambassade en was georganiseerd om de situatie in Ahwaz aan te klagen.

Sinds december 2019 volgt u online lessen om het christendom beter te leren kennen. U bezoekt sinds juni 2021 de Rabotkerk in Gent. U, uw echtgenoot en uw twee kinderen lieten zich dopen tot het christendom op 13 maart 2022.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van uw carte meli (identiteitskaart); een kopie van uw shenasnameh (geboortebokje); een kopie van de carte meli van uw echtgenoot; een kopie van de carte meli van uw schoonmoeder; een kopie van de shenasnameh van uw schoonmoeder; een kopie van de shenasnameh van uw vader; uw middelbaar diploma; een kopie van de eigendomsakte van uw echtgenoot zijn ouderlijk huis dat op naam van uw schoonmoeder staat; een brief van uw echtgenoot zijn advocaat d.d. 14.05.1396 (5 augustus 2017) waarin een herziening van een gerechtelijke procedure en het stopzetten van de uitvoering van een vonnis wordt gevraagd; een bericht van de rechtbank van de provincie van Khuzestan gericht aan de dienst documentenregister en pandenregister waaruit blijkt dat de woning van uw schoonmoeder op 25.12.1392 (16 maart 2014) als borg werd gesteld; een waarschuwing van 15.03.1401 (5 juni 2022) van de revolutionaire rechtbank van Ahwaz gericht aan uw

schoonmoeder met de melding dat de "hulpvrager" niet kwam opdagen en dat de borg hierdoor in beslag genomen zal worden; een foto en een artikel over een betoging van bahman 1394 (januari/februari 2016) waar uw echtgenoot aan deelnam; een lijst en een artikel over 300 personen die gearresteerd werden bij betogingen in Iran in 1396, vermoedelijk aban (oktober/november 2017); verschillende artikels, een Instagrambericht en foto's over uw deelname aan de betoging in België; enkele links over de online verspreiding van uw deelname aan de betoging in België; een attest van de protestantse kerk van Gent over de christelijke activiteiten van u en uw echtgenoot; een attest van de Iraanse kerk van Brussel over uw christelijke activiteiten in België; de doopattesten van u, uw echtgenoot en uw kinderen; de Bulgaarse beslissing over uw verzoek om internationale bescherming; het bevel om het grondgebied van Bulgarije te verlaten; uw Belgisch arbeidscontract en twee attesten waaruit blijkt dat uw kinderen in België naar school gaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U stelt dat u gearresteerd werd omwille van uw deelname aan een betoging in 1394 (2015/2016). Voor deze feiten bent u verschillende malen veroordeeld. U werd verder ook vervolgd door de Iraanse autoriteiten omwille van uw uitspraken in de moskee Eman Ali in 1396 (2017/2018) (CGVS 1 M. (...), p. 13-14 en CGVS 2 M. (...), p. 27-30). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Vooreerst leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over jullie verblijfplaatsen in Iran. Hierdoor komt jullie algemene geloofwaardigheid reeds in het gedrang. Zo stelt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de laatste twee jaren voor uw vertrek in Ahwaz verbleef. Voordien woonde u twintig jaar in Shahin Shahr (Verklaring DVZ M. (...), vraag 10). Voor het CGVS beweert u echter dat u de laatste vijf jaar voor uw vertrek (i.e. sinds 2012, jullie vertrek was immers op 25 ordibehesht 1396 (15 mei 2017)) in Ahwaz woonde (CGVS 1 M. (...), p. 5-6). Hiermee geconfronteerd blijft u erbij dat u de laatste vijf jaar in Ahwaz hebt verbleven. Uw echtgenote stelt ook dat jullie enkel de laatste twee jaar in Ahwaz verbleven (Notities persoonlijk onderhoud N. (...) d.d. 09.09.2021 (CGVS 1 N. (...), p. 5). Voorts stelt u ook dat u in Ahwaz woonde sinds uw huwelijk (CGVS 1 M. (...), p. 5). Op de DVZ stelde u dat u in 1389 (2010/2011) huwde (Verklaring DVZ M. (...), vraag 14).

Wat betreft de vervolging die u kende door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een betoging in 1394 (2015/2016) dient vooreerst gewezen te worden op uw flagrant tegenstrijdige verklaringen omtrent uw politiek activisme in Iran. Tijdens uw eerste onderhoud stelde u dat u voor 1394 (2015/2016) reeds deelgenomen had aan "honderd betogingen ofzo" (CGVS 1 M. (...), p. 14-15). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u een volledig andere versie weer. U geeft dan aan dat u aan twee 'grote' betogingen deelnam voor 1394 (CGVS 2 M. (...), p. 17). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud te kennen gaf dat u aan meer dan drie betogingen had deelgenomen, voegt u eraan toe dat u aan drie à vier 'kleinere' protesten ook deelnam (CGVS 2 M. (...), p. 17). Los van het feit of dit nu kleine of grote betogingen betreffen, is het verschil tussen uw verklaringen aanzienlijk. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud over honderd betogingen sprak, komt u niet verder dan dit te ontkennen en stelt u dat u niet oud genoeg bent om al aan

honderd betogingen deelgenomen te hebben (CGVS 2 M. (...), p. 17). Dit is onvoldoende om het vastgestelde verschil te verklaren. U overhandigde na uw eerste persoonlijk onderhoud bovendien geen correcties of opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u op 20.09.2021 werden opgestuurd. Evenmin maakte u wat betreft het aantal betogingen waaraan u deelnam enige opmerkingen tijdens de start van uw tweede persoonlijk onderhoud. U maakte er louter een opmerking over uw afkomst (CGVS 2 M. (...), p. 2).

Aangaande de vervolging die u in 1396 (2017/2018) kende omwille van de uitspraken die u deed in de moskee Eman Ali, is het verder opmerkelijk dat uw bijbel (en de twee foto's met christelijke tekens op) zich nog steeds in uw huis bevonden bij de tweede huiszoeking. Er was immers reeds een eerste huiszoeking geweest. Er werd daarbij tegen uw echtgenote gezegd dat u zich de volgende dag moest aanmelden (CGVS 1 M. (...), p. 13-14). Dat jullie het risico namen om deze bijbel (en de twee foto's) nog in jullie huis te bewaren, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Volgens uw echtgenote vroeg u zich immers af of ze nog een tweede keer zouden langskomen (CGVS 1 N. (...), p. 8) en jullie advocaat waarschuwde jullie dat de Iraanse autoriteiten mogelijks een tweede keer zouden langskomen (CGVS 2 M. (...), p. 26). Wat betreft deze bijbel dient aangestipt te worden dat het verre van geloofwaardig is dat uw echtgenote niet zeker weet of dit een bijbel was of niet. Ze stelt dat dit een christelijk boek was maar durft niet met zekerheid zeggen of dit de bijbel was (CGVS 1 N. (...), p. 10-11). Het is ongeloofwaardig dat uw echtgenote – als bekeerling zijnde – op heden niet zou weten of het een bijbel was of niet aangezien ze voor de DVZ uitdrukkelijk stelde dat er bij de huiszoeking een bijbel werd gevonden (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ N. (...), vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stelt ze dat ze voor de DVZ zei dat ze het woord 'bijbel' niet op de cover zag staan en dat er waarschijnlijk wel delen van de bijbel in behandeld zullen worden maar dat is dan niet de bijbel zelf (CGVS 1 N. (...), p. 12). Deze verklaring staat echter niet te lezen in de verklaring van DVZ, noch staat dit te lezen in de opmerking die de advocaat overhandigde over de verklaringen bij de DVZ, noch maakte uw echtgenote hierover een opmerking bij de start van haar persoonlijk onderhoud (CGVS 1 N. (...), p. 2-3). Bovendien ondertekende zij op de DVZ haar verklaringen ter goedkeuring nadat deze haar waren voorgelezen. Verder is het opmerkelijk dat u het risico nam om – nadat ze u thuis twee keer kwamen zoeken – uw echtgenote naar uw moeder haar woning in Isfahan te sturen. De autoriteiten hadden uw echtgenote immers laten weten dat zij zou meegenomen worden indien u niet zou komen opdagen (CGVS 1 M. (...), p. 14 en CGVS 2 M. (...), p. 25). De woning van uw moeder is een logische zoekplaats waar de Iraanse autoriteiten mogelijks zouden kunnen langskomen. Dat u repliceert dat de Iraanse autoriteiten het adres van uw moeder in Isfahan niet zouden kennen, is compleet ongeloofwaardig (CGVS 2 M. (...), p. 25). Dit betrof immers de woning die (al dan niet in afwachting van een eindvonnis) in beslag genomen was door de autoriteiten (CGVS 2 M. (...), p. 25).

U legt vervolgens weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen af over de gerechtelijke procedures die tegen u aan de gang waren en/of zijn. Allereerst stelde u tijdens uw eerste onderhoud dat er n.a.v. uw opsluiting in 1394 (2015/2016) nog geen hoorzitting plaatsvond en dat jullie het land verlieten vooraleer hiervoor een datum kon gepland worden. U voegde eraan toe dat – buiten het feit dat de Iraanse autoriteiten tweemaal bij uw moeder langsgingen om naar u te vragen- er geen andere gerechtelijke procedures tegen u geweest zijn (CGVS 1 M. (...), p. 16-18). Bij uw tweede onderhoud geeft u een volledig andere versie van uw gerechtelijk dossier weer. U stelt dan dat er inzake uw dossier een paar zittingen georganiseerd werden waar uw advocaat aan deelnam. Na de zitting ontving hij telkens een bericht waar de vonnissen instonden. Uw advocaat diende vervolgens beroep in tegen de beslissingen van de rechtbank. Nadien moest hij pas na 6 maanden of een jaar opnieuw naar de rechtbank gaan (CGVS 2 M. (...), p. 21). Wat betreft deze vonnissen legt u bovendien ook tegenstrijdige verklaringen af tegenover uw echtgenote. U stelt dat uw advocaat jarenlang beroep aantekende tegen elk vonnis. Hij tekende elk jaar, tot op heden, beroep aan tegen deze vonnissen. U schat dat er in totaal zes à zeven vonnissen uitgevaardigd zijn (CGVS 2 M. (...), p. 30). Uw echtgenote daarentegen stelt dat er maar één vonnis werd uitgevaardigd en dit in 1394 (2015/2016). Ze voegt er aan toe dat de advocaat enkele dagen al na de uitvaardiging van dit vonnis een beroep indiende dat vervolgens verworpen werd. Uw echtgenote maakt nergens melding van meerdere beroepsprocedures die bovendien tot op heden zouden lopen (CGVS 2 N. (...), p. 7-8). Deze volledig tegengestelde weergaven van uw gerechtelijke procedure duidt er eens te meer op dat er geen geloof gehecht kan worden aan jullie verklaringen.

U legt ook opmerkelijke verklaringen af over het tijdstip dat uw echtgenote contact opnam met uw advocaat. Tijdens uw eerste onderhoud geeft u het volgende weer over de tweede inval in uw woning. De Iraanse autoriteiten vertelden aan uw echtgenote dat u 24 uur de tijd had om u aan te melden, zo niet zou zij gearresteerd worden. Na dit ultimatum vroeg u aan uw echtgenote om naar uw moeder in Isfahan te trekken (CGVS 1 M. (...), p. 14). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u letterlijk: "Maar voordat je vertrekt, ga eerst vanavond langs bij mijn advocaat, de heer d. (...)." Hierna gaat uw vrouw echtgenote effectief langs bij uw advocaat die jullie aanraade om het land te verlaten (CGVS 1 M. (...), p. 14). Aldus contacteerde uw echtgenote uw advocaat na de tweede inval in uw woning door de autoriteiten. Tijdens uw tweede onderhoud stelt u echter dat dit gebeurde na de eerste inval en voor de tweede inval (CGVS

2 M. (...), p. 25). Hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan uw verklaringen uit uw eerste onderhoud te ontkennen. Dit verklaart allerm minst het vastgestelde verschil. Bovendien maakte u geen opmerkingen over de notities van het eerste persoonlijk onderhoud.

Wat betreft de twee keren dat de Iraanse autoriteiten na uw vertrek achter u kwamen vragen bij uw moeder geeft u in uw eerste onderhoud aan dat de eerste keer gebeurde toen jullie 3 maanden in Turkije waren, i.e. augustus 2017 (CGVS 1 M. (...), p. 6)). De tweede keer vond plaats toen jullie in Servië waren. U verbleef in Servië ongeveer van maart 2018 tot en met februari 2019 (Verklaring DVZ M. (...), vraag 37, CGVS 1 M. (...), p. 18). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u aan dat de eerste keer plaatsvond in khordad 1396 (mei/juni 2017). De tweede keer zou plaatsgevonden hebben in april à mei 2021 (CGVS 2 M. (...), p. 27). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid over het tijdstip van de tweede keer dat de autoriteiten u na uw vertrek kwamen zoeken, geef u aan dat uw geheugen u in de steek laat en dat u zich niet kan concentreren (CGVS 2 M. (...), p. 26-27). Dat dit het geval zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat het verschil in data over de tweede keer dat de autoriteiten u kwamen zoeken, wel meer dan aanzienlijk is (minstens twee jaren verschil) en niet zomaar aan een slecht geheugen kan geweten worden. Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent eveneens tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenote die in haar opeenvolgende verklaringen ook tegenstrijdig is. Vooreerst stelde ze in haar eerste onderhoud dat de autoriteiten u enkele maanden na jullie vertrek kwamen zoeken. De tweede keer gebeurde toen jullie in Bulgarije verbleven (dus voor jullie verblijf in Servië) (CGVS 1 N. (...), p. 14). Tijdens haar tweede onderhoud stelt ze – bij benadering – dat de eerste keer 10 dagen na jullie vertrek plaatsvond. Jullie waren op dat moment in Turkije. De tweede keer gebeurde een paar dagen na deze eerste keer (CGVS 2 N. (...), p. 7). Ook al zijn deze data bij uw vrouw bij benadering, is het verschil tussen haar eigen verklaringen en uw verklaringen opnieuw wel danig groot. Dit breekt jullie geloofwaardigheid verder af.

Voorts is het ook opmerkelijk dat uw echtgenote niet op de hoogte is van verschillende kernelementen van jullie relaas. Ze weet niet of uw moeder een officiële mededeling ontving over de inbeslagname van haar woning (CGVS 2 N. (...), p. 5-6). Ze weet evenmin of deze inbeslagname door een rechtbank werd geregeld of niet (CGVS 2 N. (...), p. 6). Verder weet uw echtgenote niet om welke reden uw schoonmoeder kortstondig werd gearresteerd (CGVS 2 N. (...), p. 6). Daarnaast dacht uw echtgenote – in tegenstelling tot uw verklaringen – dat uw moeder nog niet verhuisd was (CGVS 2 N. (...), p. 5). Dat u haar over deze zaken niet inlichtte omdat ze veel stress heeft, is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien dit kernelementen van jullie asielrelaas betreffen (CGVS 2 N. (...), p. 5-6).

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten en uw uitspraken in moskee Eman Ali en de daaropvolgende problemen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote niet konden overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen.

Wat betreft uw bekering is het vooreerst opmerkelijk dat u vaststelde dat er leugens en onrechtvaardigheid plaatsvonden binnen de islam (CGVS 2 M. (...), p. 8-9) maar dat u geen vragen had over de islam of waarom deze leugens en onrechtvaardigheid binnen de islam plaatsvonden. Dat u geen vragen had en u zich hier gewoon bij neerlegde, komt weinig doorleefd over (CGVS 2 M. (...), p. 9). Er kan immers verwacht worden dat u eerst ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over uw eigen geloof alvorens de grote stap te zetten zich tot een nieuw geloof te bekeren. Dat u dit niet deed haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering sterk onderuit. U geeft voorts aan dat u moeite had met de verplichtingen in de islam (CGVS 2 M. (...), p. 7, 8 en 10). U geeft aan dat dergelijke verplichtingen in het christendom niet bestaan. Wanneer u gevraagd wordt of de 10 geboden geen lijst is die ook een vorm van verplichtingen inhoudt, geeft u aan dat dit niet hetzelfde is als in de islam. Dit komt weinig overtuigend over, des te meer gelet op het feit dat u de 10 geboden niet kent (CGVS 2 M. (...), p. 10).

Voorts zijn u en uw echtgenote vaag en incoherent over het tijdstip van uw bekering. Tijdens uw eerste onderhoud geeft u aan dat u halverwege uw verblijf in Turkije in uw hart voelde dat u als christen door het leven wou gaan.

In Bulgarije werd dat gevoel compleet (CGVS 1 M. (...), p. 18). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u initieel aan dat u in Turkije voor u zelf voelde dat u zich bekeerd had en dat u zich een christen voelde (CGVS 2 M. (...), p. 7). Later tijdens uw onderhoud geeft u dan weer aan dat pas in Bulgarije de beslissing genomen werd om een echte christen te worden (CGVS 2 M. (...), p. 12). Uw echtgenote geeft in haar eerste onderhoud aan dat u in Turkije innerlijk overtuigd raakte van het christendom (CGVS 1 N. (...), p. 11). Tijdens haar tweede onderhoud situeert ze uw bekering dan weer echter in Bulgarije (CGVS 2 N. (...), p. 3-4). Daarnaast is het allesbehalve geloofwaardig dat u – die zich bekeerd heeft tot het protestantisme – niet weet wanneer (u weet enkel wanneer ze in contact kwam met het christendom) of om welke reden uw echtgenote zich bekeerd heeft (CGVS 2, p. 13). Er kan op zijn minst verwacht worden dat u op de hoogte bent van deze elementen van uw echtgenote haar bekeringsproces, gelet op het intense proces dat een bekering inhoudt.

De kennis van de religie tot dewelke u zich hebt bekeerd komt daarenboven zeer gebrekkig over. U kent het verschil tussen het protestantisme en de andere stromingen binnen het christendom niet. u kent de

brieven aan de Corinthiërs niet. Gevraagd wanneer men kerstmis viert – één van de kerkelijke feesten bij uitstek – geeft u verkeerdelijk aan dat deze op 1 januari valt. U weet niet wat stille zaterdag is. U weet niet hoeveel evangeliën er zijn of door wie deze geschreven zijn (CGVS 2 M. (...), p. 15-16). Dat u – die sinds 1387 à 1388 (2008 à 2010) met het christendom in contact kwam via uw Armeense vrienden, die vijf jaar (van 1391 (2012/2013) tot uw vertrek op 25 ordibehesht 1396 (15 mei 2017)) lang uw Armeense vrienden hun misvieringen mee volgde, die sinds 1393 à 1394 (2014 à 2016) de bijbel af en toe las (CGVS 2 M. (...), p. 10-11) en die zich bekeerde tijdens uw verblijf in Turkije/Bulgarije (i.e. 2017/2018) – niet in staat bent om dergelijke zaken correct te beantwoorden, versterkt de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Dat uw bekering tot het protestantisme niet oprecht blijkt te zijn, komt eens te meer naar voren uit het feit dat u op facebook een foto plaatst van Jezus Christus die aan het kruis hangt. Wanneer u gevraagd wordt of dergelijke afbeelding niet iets is wat katholieken eerder dan protestanten zouden gebruiken, bevestigt u dit (CGVS 2 M. (...), p. 12-13). Dan stelt zich de vraag waarom u dit überhaupt op uw facebookprofiel plaatste. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u gelezen had dat Jezus Christus aan het kruis gestorven was en dat u dit daarom op uw facebook zette (CGVS 2 M. (...), p. 13). Dat u dit doet – ook al wordt dit volgens uw verklaringen niet gedaan door protestanten - getuigt niet van het hebben van een diepere overtuiging in het protestantisme. Dat u geen diep doordrongen overtuiging hebt, blijkt eveneens uit uw verklaring dat u bij uw doopsel enkele zaken gevraagd werd in het Nederlands maar dat u hier niet veel van verstond. U begreep enkel dat u gevraagd werd of u aanvaardde en geloofde dat Jezus Christus de zoon van god is (CGVS 2 M. (...), p. 16). Dat u niet veel begrijpt van de zaken die tijdens uw doopsel gezegd wordt maar desondanks toch met uw doopsel doorzet, komt weinig overtuigend over.

Wat betreft uw echtgenote haar bekering dient aangestipt te worden dat ze een andere bekeringsdatum voor het CGVS aangeeft dan voor de DVZ. Voor de DVZ stelde ze op 14.08.2019 dat ze toen iets maar dan drie jaar geleden bekeerd was, i.e. dus voor augustus 2016 (Verklaring DVZ N. (...), vraag 9). Voor het CGVS stelt ze echter dat 'haar moment' en 'haar omschakeling' er kwam in het midden van jullie verblijf in Bulgarije. Volgens haar verklaringen verbleven jullie hier sinds mehr 1397 (september/oktober 2018) en dit gedurende vijf maanden (Verklaring DVZ N. (...), vraag 37). Haar bekeringsmoment situeert ze voor het CGVS aldus enkele maanden na september/oktober 2018, een verschil van meer dan twee jaar tegenover haar verklaringen bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd blijft ze bij haar verklaringen voor het CGVS dat ze in Bulgarije haar omschakelingsmoment kreeg en dat ze in Turkije wel deelnam aan christelijke diensten maar dat ze haar toen nog niet bekeerde. Ze voegt eraan toe dat ze niet zeker is van de maand van haar bekering (CGVS 1 N. (...), p. 11). Deze replieken verklaren geenszins het vastgestelde verschil van meer dan twee jaar.

Wat betreft uw echtgenote haar bekering dient er eveneens gewezen te worden op haar gebrekkige kennis van het christendom. Ze kan – net als u - op zo goed als geen enkele kennisvraag over jullie religie een antwoord bieden. Zo weet ze niet wat het laatste boek van het Oud Testament of het Nieuw Testament is. Ze weet niet hoe Judas stierf (CGVS 1 N. (...), p. 16). Ze kent de namen van de apostelen niet. Ze weet niet wat of wanneer Pinksteren gevierd wordt. Ze weet evenmin wanneer Pasen gevierd wordt en heeft nog nooit van Goede Vrijdag gehoord (CGVS 1 N. (...), p. 16). Gevraagd naar wat er met Pasen – net als kerstmis één van de christelijke feesten bij uitstek - gevierd wordt, dient ze te gokken tussen de geboorte van Christus of zijn herrijzenis uit de dood (CGVS 1 N. (...), p. 16). Van iemand die een dergelijke ingrijpende beslissing neemt, zoals de bekering tot een nieuwe religie is, kan een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst, quod non in casu. Dit is des te opmerkelijker aangezien uw echtgenote reeds tijdens jullie verblijf in Turkije (i.e. in 2017) al kerkdiensten bezocht, dat ze in Bulgarije naar de kerk ging en daar videofragmenten over het leven van Christus zou bekeken hebben en dat ze in België kerkdiensten meevolgt (CGVS 1 N. (...), p. 11 en 15). Dit versterkt de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw echtgenote haar bekering.

Tot slot is het opmerkelijk dat jullie volgens de Bulgaarse beslissing over jullie verzoek om internationale bescherming geen melding maakten van een risico op religieuze vervolging.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan jullie beweerde bekering.

Dat aan jullie bekering tot het protestantisme in Iran/Bulgarije/Turkije geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Hierbij is het opmerkelijk dat u reeds in juli 2019 in België aankwam maar dat u pas sinds begin 2020 begon deel te nemen aan (online) misvieringen. Dat u een moeilijke reis achter de rug had en wat tijd nodig had om in België te settelen, doet geen afbreuk aan het feit dat u als bekeerling zijnde pas na vijf maanden aan vieringen deelnam (CGVS 2 M. (...), p. 14). Uit informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenote maken dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan jullie bewering dat jullie daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangen. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat jullie op basis van jullie beweerde geloofskeuze vervolging dienen te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Het feit dat jullie een doopattest van jullie doopsel hebben neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Jullie kunnen eenvoudigweg gedoopt zijn vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om dit te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming.

Dezelfde conclusie geldt voor het doopattest van uw kinderen. Gelet op de leeftijd en maturiteit van uw kinderen kan niet worden ingezien dat zij over voldoende oordeelsvermogen beschikken om de te verwachten gevolgen van hun handelen te kunnen inschatten, en dat zij dus zelf(standig) in staat waren om de complexe en ingrijpende beslissing om zich tot een andere religie te bekeren te nemen en/of ten volle te begrijpen. Volgens de verklaringen van u en uw echtgenote is het immers op jullie aansturen dat jullie kinderen zich gedoopt hebben tot het christendom en dat ze mee naar de kerkdiensten gaan (CGVS 2 M. (...), p. 15 en CGVS 2 N. (...), p. 5). Aangezien er geen enkel geloof gehecht wordt aan het oprechte karakter van de bekering van u en uw echtgenote en aangezien er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat uw kinderen niet over het nodige oordeelsvermogen beschikken om de zin en de gevolgen van een bekering van de islam naar het christendom ten volle te vatten en in te schatten, blijkt uit niets dat uw kinderen vanuit een diepgaande, doorleefde en verinnerlijkte overtuiging christen zouden zijn waardoor uit niets blijkt dat ze zich bij terugkeer naar Iran daadwerkelijk als christen zullen gedragen of als dusdanig door hun omgeving zullen worden gepercipieerd. Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Wat betreft de betogingen waaraan u en uw echtgenote deelnamen waarbij de situatie in Khuzestan aangeklaagd werd, dient eveneens verwezen te worden naar het feit dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat de Iraanse autoriteiten ten gevolge van jullie deelname aan deze betogingen, waar jullie rol overigens zeer gelimiteerd bleek te zijn aangezien jullie louter een deelnemer waren (CGVS 1 M. (...), p. 5, CGVS 2 M. (...), p. 5 en CGVS 1 N. (...), p. 4) reeds stappen tegen jullie ondernomen hebben. U stelt dat het Iraanse regime op de hoogte is van uw deelname aan de betoging in België en dat ze hier mogelijks gevolgen aan zullen koppelen maar u hebt hiervoor geen concrete indicatie. U geeft aan dat uw echtgenote op Instagram berichten over de betoging had geplaatst (wat u overigens niet staft) maar nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hierdoor gevolgen zouden kennen (CGVS 1 M. (...), p. 19). Uw echtgenote haalt evenmin concrete indicaties aan. Ze stelt louter dat er veel ver deze betoging is bericht. Verder haalt ze uitsluitend zaken aan die mogelijks zouden kunnen gebeuren. Dit is onvoldoende om van concrete indicaties te spreken (CGVS 1 N. (...), p. 14-15). Dat er 3 tegenbetogers waren op de betoging van 28 mei 2022 aan het Schumann- en het Muntplein in Brussel (een bewering die u trouwens niet staft) is onvoldoende om te stellen dat u werd herkend of opgemerkt of dat dit zou leiden tot verdere problemen (CGVS 2 M. (...), p. 4-5).

Uit een raadpleging van uw facebookprofiel blijkt dat u zeer sporadisch enkele christelijke en politieke foto's post (CGVS 1 M. (...), p. 3, 4, 12 en 19). Wat betreft dit facebookprofiel kan worden opgemerkt dat de eerste dergelijke foto pas dateert van februari 2021 en dat er, gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom en uw ongeloofwaardig politiek activisme in Iran, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat de facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn of dat ze al stappen hebben gezet tegen uw religieuze activiteiten in België. Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – noch u, noch uw echtgenote maakt dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij

terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Dezelfde conclusies gelden ook voor het facebookprofiel van uw echtgenote. Hierbij dient aangestipt te worden dat – in tegenstelling tot haar beweringen (CGVS 1 N. (...), p. 3 en 12) – ze geen zichtbare politieke posts op haar profiel heeft gepubliceerd. Er staat enkel één christelijke foto op gepubliceerd.

U en uw echtgenote halen tevens aan dat jullie vrezen dat jullie kinderen zonder hun ouders dienen op te groeien. Gelet op bovenstaande conclusies blijkt nergens uit dat dit – ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade – het geval zou zijn. Jullie hopen om jullie kinderen onderwijs en een toekomst te geven in België betreft een motief dat op zich niet relevant is voor de beoordeling van een vrees in geval van een terugkeer naar jullie land van herkomst (CGVS 1 M. (...), p. 20 en CGVS 1 N. (...), p. 16-17).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en herkomst, die van uw familie, de scholing van uw echtgenote en uw afgewezen verzoek in Bulgarije staan niet ter discussie. Jullie doopattesten werden supra besproken. Uit de ingediende eigendomsakte kan niet afgeleid worden voor wie en naar aanleiding van wat de borg werd gesteld. De verklaring van uw advocaat waarin een herziening van de procedure en het stopzetten van de uitvoering van een vonnis wordt gevraagd, kan gelet op voorgaande vaststellingen inzake uw tegenstrijdige verklaringen inzake de gerechtelijke gevolgen van uw problemen niet volstaan om uw geloofwaardigheid te herstellen. Het attest laat overigens niet toe vast te stellen naar aanleiding van welke feiten u in contact bent/zou zijn gekomen met de Iraanse autoriteiten. Hoe dan ook, betreffen deze documenten, net als het bericht van de rechtbank waaruit blijkt dat de woning van uw moeder op 25.12.1392 (16 maart 2014) als borg werd gesteld en de waarschuwing van 15.03.1401 (5 juni 2022) van de revolutionaire rechtbank van Ahwaz met de melding dat de "hulpvrager" niet kwam opdagen en dat de borg hierdoor in beslag genomen zal worden, kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten trouwens ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien betreffen deze documenten alles kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Hetzelfde kan gezegd worden over de foto en het artikel over een betoging van bahman 1394 (januari/februari 2016) waar u aan deelnam, de lijst en het artikel over 300 personen die gearresteerd werden bij betogingen in Iran in 1396, waarin u trouwens niet vermeld wordt. Uit de verklaring van de Iraanse kerk van Brussel over uw echtgenote waaruit blijkt dat ze religieus actief is in België, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming. Het beeldmateriaal en de artikels van de betogingen waaraan jullie deelnamen is eveneens onvoldoende om deze conclusie te wijzigen. Zoals reeds aangestipt schenken de Iraanse autoriteiten immers weinig aandacht aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan en hebben jullie geen concrete indicaties aan dat de Iraanse autoriteiten reeds stappen tegen jullie ondernomen hebben. De arbeidssituatie van uw echtgenote in België en het gevolgde onderwijs van uw kinderen in België is op zich niet relevant voor de beoordeling van jullie vrees in geval van een terugkeer naar jullie land van herkomst."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekende partijen geven een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de materiële motiveringsplicht en de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader poneren zij onder meer op algemene wijze:

"In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten."

Met betrekking tot het aantal betogingen waaraan verzoeker deelnam, doen verzoekende partijen vervolgens gelden:

"Wanneer eerste verzoekende partij sprak over 'honderden betogingen' tijdens haar eerste gehoor op het CGVS bedoelde zij dat uiteraard figuurlijk. Daarmee bedoelde zij dat zij aan erg veel (kleine) betogingen had deelgenomen, maar waar zij problemen mee kreeg waren de twee grote betogingen waaraan zij deelnaam. Verwerende partij heeft alles ten onrechte letterlijk genomen en creëert tegenstrijdigheden die er geen zijn."

Omtrent de motivering inzake de tweede huiszoeking die zou hebben plaatsgevonden, voeren verzoekende partijen aan:

"Verwerende partij haalt vermeende tegenstellingen aan tussen de verklaringen van tweede verzoekende partij op het gehoor op de DVZ en het gehoor op het CGVS. Dit klopt niet. Op de DVZ werd een samenvatting gemaakt van de verklaringen van verzoekende partijen en gingen heel wat details verloren. Zo verklaarde tweede verzoekende partij nooit bij de DVZ dat het om de bijbel ging, gezien zij dat niet wist en gezien dat uit veiligheidsoverwegingen niet op het boek wordt geschreven. Het enige dat zij wist was dat het een christelijk boek was, maar dat het de bijbel was wist zij niet. Daarnaast konden zij de foto's en de bijbel niet zomaar verwijderen uit het huis, immers, zij wisten niet door wie ze in de gaten werden gehouden en zoiets kon men niet zomaar elders verstoppen."

Betreffende de gerechtelijke procedures en vonnissen ten aanzien van verzoeker, stellen verzoekende partijen:

"Er werden verschillende vonnissen tegen eerste verzoekende partij uitgesproken, waartegen haar raadsman in beroep ging. Ze heeft nooit verklaard dat het om 1 veroordeling zou gaan. Tweede verzoekende partij was hier helemaal niet goed van op de hoogte gezien eerste verzoekende partij zich hier voornamelijk mee bezig hield en niet elk detail met zijn echtgenote deelde om haar niet onnodig ongerust te maken. Dit is ook de reden waarom tweede verzoekende partij van bepaalde zaken niet op de hoogte is, zoals verwerende partij zelf aanhaalt : (...)".

Aangaande (het tijdstip van) verzoekers bekering, betogen verzoekende partijen:

"Verwerende partij zoekt een 'logische verklaring' voor een innerlijk proces die niet op zwart-wit aan te tonen is en ook niet op 1 bepaald tijdstip gebeurt. Een bekeringproces is immers geen precieze wetenschap, zoals verwerende partij tracht te doen uitschijnen.. Verwerende partij tracht een rationale analyse te maken van het bekeringsproces van eerste verzoekende partij en zet een hele redenering uiteen van wat zij 'logisch' acht. Een bekering is inderdaad een ingrijpende en fundamentele gebeurtenis, maar het is een innerlijk proces dat voor verzoekende partijen niet 'op een logische manier' uit te leggen is. Eerste verzoekende partij is nog steeds haar weg aan het zoeken binnen het christendom. Het enige wat zij zeker weet is dat zij de antwoorden op haar levensvragen en waarden en normen niet vond in de Islam en dat wel doet in het christendom."

Verzoekende partijen hebben zich beiden bekeerd tot het christendom, hun kinderen zijn gedoopt, zij gaan naar de kerk en hun bekering is geen geheim gezien zij er geregeld over berichten op sociale media. Verzoekende partijen menen dan ook dat er ten onrechte geen geloof werd gehecht aan hun bekering en hun vrees voor hun leven in Iran."

Vervolgens geven verzoekende partijen aan:

"Verwerende partij hecht aldus ten onrecht geen geloof aan de bekering van verzoekende partijen tot het christendom en de voortzetting van hun geloof en hun engagementen in België. Niet alleen gaan zij hier nog wekelijks naar de kerk, zij komen ook openlijk uit voor hun geloof, ook op sociale media,... wat door verwerende partij niet wordt betwist."

Minstens dient er aangenomen te worden dat verzoekende partijen het begin van bewijs hebben voorgelegd van hun bekering."

Dat verwerende partij de overvloed aan foto's, doopcertificaten, getuigenissen, sociale media bewijzen,... gewoonweg naast zich neerlegt, tart werkelijk alle verbeelding"

Dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen, snijdt geen hout en maakt het voor verzoekende partijen onmogelijk om hun geloofsovertuiging aan te tonen.

(...)

Verzoekende partijen hebben herhaaldelijk aangegeven niet terug te kunnen naar Iran omwille van hun geloofsovertuiging en de vrees voor hun leven.

Op afvalligheid staat immers nog steeds de doodstraf in Iran:

(...)

En

(...)

Overall worden bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf:

(...)

Verzoekende partijen begrijpen dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partijen op een veilige manier zouden kunnen terug keren naar Iran."

Verzoekende partijen achten omwille van het voorgaande de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"verzoekende partijen de vluchtelingenstatus te verlenen.

Subsidiair,

verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen

Uiterst subsidiair,

De bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen."

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht gesteld wordt dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat verzoeker aldaar zou hebben deelgenomen aan enkele betogingen en omwille hiervan problemen zou hebben gekend met en zou worden gevisieerd en vervolgd door de Iraanse autoriteiten. Daarnaast geven verzoekende partijen aan zichzelf en hun kinderen te hebben bekeerd tot het christendom.

De algehele geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen wordt daarbij echter vooreerst ondermijnd doordat zij manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun verblijfplaats(en) in Iran. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

"Vooreerst leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over jullie verblijfplaatsen in Iran. Hierdoor komt jullie algemene geloofwaardigheid reeds in het gedrang. Zo stelt u voor de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de laatste twee jaren voor uw vertrek in Ahwaz verbleef. Voordien woonde u twintig jaar in Shahin Shahr (Verklaring DVZ M. (...), vraag 10). Voor het CGVS beweert u echter dat u de laatste vijf jaar voor uw vertrek (i.e. sinds 2012, jullie vertrek was immers op 25 ordibehesht 1396 (15 mei 2017)) in Ahwaz woonde (CGVS 1 M. (...), p. 5-6). Hiermee geconfronteerd blijft u erbij dat u de laatste vijf jaar in Ahwaz hebt verbleven. Uw echtgenote stelt ook dat jullie enkel de laatste twee jaar in Ahwaz verbleven (Notities persoonlijk onderhoud N. (...) d.d. 09.09.2021 (CGVS 1 N. (...), p. 5). Voorts stelt u ook dat u in Ahwaz woonde sinds uw huwelijk (CGVS 1 M. (...), p. 5). Op de DVZ stelde u dat u in 1389 (2010/2011) huwde (Verklaring DVZ M. (...), vraag 14)."

Verzoekende partijen laten deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Met betrekking tot verzoekers beweerde politieke activiteiten en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, wordt in de bestreden beslissingen verder met recht gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van deze activiteiten en problemen ernstig wordt ondergraven doordat verzoeker in dit kader frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"Wat betreft de vervolging die u kende door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan een betoging in 1394 (2015/2016) dient vooreerst gewezen te worden op uw flagrant tegenstrijdige verklaringen omtrent uw politiek activisme in Iran. Tijdens uw eerste onderhoud stelde u dat u voor 1394 (2015/2016) reeds deelgenomen had aan "honderd betogingen ofzo" (CGVS 1 M. (...), p. 14-15). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u een volledig andere versie weer. U geeft dan aan dat u aan twee 'grote' betogingen deelnam voor 1394 (CGVS 2 M. (...), p. 17). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud te kennen gaf dat u aan meer dan drie betogingen had deelgenomen, voegt u eraan toe dat u aan drie à vier 'kleinere' protesten ook deelnam (CGVS 2 M. (...), p. 17). Los van het feit of dit nu kleine of grote betogingen betreffen, is het verschil tussen uw verklaringen aanzienlijk. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud over honderd betogingen sprak, komt u niet verder dan dit te ontkennen en stelt u dat u niet oud genoeg bent om al aan honderd betogingen deelgenomen te hebben (CGVS 2 M. (...), p. 17). Dit is onvoldoende om het vastgestelde verschil te verklaren. U overhandigde na uw eerste persoonlijk onderhoud bovendien geen correcties of opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u op 20.09.2021 werden opgestuurd. Evenmin maakte u wat betreft het aantal betogingen waaraan u deelnam enige opmerkingen tijdens de start van uw tweede persoonlijk onderhoud. U maakte er louter een opmerking over uw afkomst (CGVS 2 M. (...), p. 2)."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Verzoekers voormelde verklaringen waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en niet mis te verstaan. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekende partijen *post factum* trachten aan te brengen. Verzoeker gaf tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wanneer er gevraagd werd of hij voor de betoging in 1394 reeds deelnam aan andere betogingen, in duidelijke bewoordingen aan: "Ja honderd keer of zo" (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.14-15). Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, is zulks manifest in strijd met zijn verklaringen tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, blijkens dewelke hij slechts zou hebben deelgenomen aan twee grote betogingen en drie of vier kleinere protestacties.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen op geheel gerechtvaardigde wijze aangegeven:

"Aangaande de vervolging die u in 1396 (2017/2018) kende omwille van de uitspraken die u deed in de moskee Eman Ali, is het verder opmerkelijk dat uw bijbel (en de twee foto's met christelijke tekens op) zich nog steeds in uw huis bevonden bij de tweede huiszoeking. Er was immers reeds een eerste huiszoeking geweest. Er werd daarbij tegen uw echtgenote gezegd dat u zich de volgende dag moest aanmelden (CGVS 1 M. (...), p. 13-14). Dat jullie het risico namen om deze bijbel (en de twee foto's) nog in jullie huis te bewaren, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Volgens uw echtgenote vroeg u zich immers af of ze nog een tweede keer zouden langskomen (CGVS 1 N. (...), p. 8) en jullie advocaat waarschuwde jullie dat de Iraanse autoriteiten mogelijks een tweede keer zouden langskomen (CGVS 2 M. (...), p. 26)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zij beperken zich er immers toe boudweg en op ongefundeerde wijze te poneren dat zij dit materiaal niet zomaar konden verwijderen uit hun huis of konden vernietigen. Deze bewering ontbeert echter iedere ernst. Dat zij niet bij machte waren om ongezien één bijbel en twee foto's uit hun huis te verwijderen is namelijk hoegenaamd niet aannemelijk. Evenmin is het geloofwaardig dat zij zulks niet zouden hebben gedaan omdat zij dit niet aandurfd. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat dit niet zou opwegen tegen het risico dat deze stukken zouden worden gevonden bij een volgende huiszoeking, waarvan zij duidelijk uitgingen dat deze kon en zou plaatsvinden. Zelfs indien ze het niet zouden hebben aangedurfd om deze stukken te verplaatsen, dan nog kan bovendien worden aangenomen dat zij deze,

om het voormelde risico teniet te doen, eenvoudigweg konden vernietigen of doen verdwijnen in hun eigen woning, bijvoorbeeld door deze bij het afval te gooien of te verbranden.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Wat betreft deze bijbel dient aangestipt te worden dat het verre van geloofwaardig is dat uw echtgenote niet zeker weet of dit een bijbel was of niet. Ze stelt dat dit een christelijk boek was maar durft niet met zekerheid zeggen of dit de bijbel was (CGVS 1 N. (...), p. 10-11). Het is ongeloofwaardig dat uw echtgenote – als bekeerling zijnde – op heden niet zou weten of het een bijbel was of niet aangezien ze voor de DVZ uitdrukkelijk stelde dat er bij de huiszoeking een bijbel werd gevonden (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ N. (...), vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stelt ze dat ze voor de DVZ zei dat ze het woord ‘bijbel’ niet op de cover zag staan en dat er waarschijnlijk wel delen van de bijbel in behandeld zullen worden maar dat is dan niet de bijbel zelf (CGVS 1 N. (...), p. 12). Deze verklaring staat echter niet te lezen in de verklaring van DVZ, noch staat dit te lezen in de opmerking die de advocaat overhandigde over de verklaringen bij de DVZ, noch maakte uw echtgenote hierover een opmerking bij de start van haar persoonlijk onderhoud (CGVS 1 N. (...), p. 2-3). Bovendien ondertekende zij op de DVZ haar verklaringen ter goedkeuring nadat deze haar waren voorgelezen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij andermaal trachten te laten uitschijnen dat verzoekster bij de DVZ niet zou hebben aangegeven dat het een bijbel betrof en dat zij daar andere verklaringen zou hebben afgelegd, dient immers te worden opgemerkt dat dit omwille van de voormelde, reeds in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, hoegenaamd niet kan worden aangenomen.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen daarenboven volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Verder is het opmerkelijk dat u het risico nam om – nadat ze u thuis twee keer kwamen zoeken – uw echtgenote naar uw moeder haar woning in Isfahan te sturen. De autoriteiten hadden uw echtgenote immers laten weten dat zij zou meegenomen worden indien u niet zou komen opdagen (CGVS 1 M. (...), p. 14 en CGVS 2 M. (...), p. 25). De woning van uw moeder is een logische zoekplaats waar de Iraanse autoriteiten mogelijks zouden kunnen langskomen. Dat u repliceert dat de Iraanse autoriteiten het adres van uw moeder in Isfahan niet zouden kennen, is compleet ongeloofwaardig (CGVS 2 M. (...), p. 25). Dit betrof immers de woning die (al dan niet in afwachting van een eindvonnis) in beslag genomen was door de autoriteiten (CGVS 2 M. (...), p. 25).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, onverminderd gelden.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“U legt vervolgens weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen af over de gerechtelijke procedures die tegen u aan de gang waren en/of zijn. Allereerst stelde u tijdens uw eerste onderhoud dat er n.a.v. uw opsluiting in 1394 (2015/2016) nog geen hoorzitting plaatsvond en dat jullie het land verlieten vooraleer hiervoor een datum kon gepland worden. U voegde eraan toe dat – buiten het feit dat de Iraanse autoriteiten tweemaal bij uw moeder langsgingen om naar u te vragen- er geen andere gerechtelijke procedures tegen u geweest zijn (CGVS 1 M. (...), p. 16-18). Bij uw tweede onderhoud geeft u een volledig andere versie van uw gerechtelijk dossier weer. U stelt dan dat er inzake uw dossier een paar zittingen georganiseerd werden waar uw advocaat aan deelnam. Na de zitting ontving hij telkens een bericht waar de vonnissen instonden. Uw advocaat diende vervolgens beroep in tegen de beslissingen van de rechtbank. Nadien moest hij pas na 6 maanden of een jaar opnieuw naar de rechtbank gaan (CGVS 2 M. (...), p. 21).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet mis te verstaan en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de correcties en nuancerings die verzoekende partijen in dit kader *post factum* trachten aan te brengen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Wat betreft deze vonnissen legt u bovendien ook tegenstrijdige verklaringen af tegenover uw echtgenote. U stelt dat uw advocaat jarenlang beroep aantekende tegen elk vonnis. Hij tekende elk jaar, tot op heden, beroep aan tegen deze vonnissen. U schat dat er in totaal zes à zeven vonnissen uitgevaardigd zijn (CGVS 2 M. (...), p. 30). Uw echtgenote daarentegen stelt dat er maar één vonnis werd uitgevaardigd en dit in 1394 (2015/2016). Ze voegt er aan toe dat de advocaat enkele dagen al na de uitvaardiging van dit vonnis een beroep indiende dat vervolgens verworpen werd. Uw echtgenote maakt nergens melding van meerdere beroepsprocedures die bovendien tot op heden zouden lopen (CGVS 2 N. (...), p. 7-8). Deze volledig tegengestelde weergaven van uw gerechtelijke procedure duidt er eens te meer op dat er geen geloof gehecht kan worden aan jullie verklaringen.”

(...)

Voorts is het ook opmerkelijk dat uw echtgenote niet op de hoogte is van verschillende kernelementen van jullie relaas. Ze weet niet of uw moeder een officiële mededeling ontving over de inbeslagname van haar woning (CGVS 2 N. (...), p. 5-6). Ze weet evenmin of deze inbeslagname door een rechtbank werd geregeld of niet (CGVS 2 N. (...), p. 6). Verder weet uw echtgenote niet om welke reden uw schoonmoeder kortstondig werd gearresteerd (CGVS 2 N. (...), p. 6). Daarnaast dacht uw echtgenote – in tegenstelling tot uw verklaringen – dat uw moeder nog niet verhuisd was (CGVS 2 N. (...), p. 5). Dat u haar over deze zaken niet inlichtte omdat ze veel stress heeft, is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien dit kernelementen van jullie asielrelaas betreffen (CGVS 2 N. (...), p. 5-6)."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij herhalen dat verzoeker verzoekster veel informatie onthield om haar niet onnodig ongerust te maken, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden aangenomen ter verklaring van het voorgaande. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker dergelijke gebeurtenissen, die hen duidelijk beide aanbelangden, niet met verzoekster zou hebben gedeeld. Zelfs indien verzoekster hiervan indertijd niet op de hoogte was of werd gebracht om haar niet ongerust te maken, dan nog kon bovendien worden verwacht dat zij hiervan wel op de hoogte zou zijn geweest gedurende haar persoonlijke onderhouden bij verweerder. Dient immers te worden opgemerkt dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming zich terdege informeert omtrent zowel de kernaspecten van zijn relaas als de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. In dit kader mocht worden verwacht dat verzoekende partijen, zo zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden en nood hadden aan internationale bescherming, het, al was het maar in het kader van hun onderhavige verzoek om internationale bescherming en met het oog op hun respectieve persoonlijke onderhouden, met elkaar terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben ingelicht omtrent de cruciale elementen in en de kern van het aangevoerde asielrelaas. Bijgevolg mocht tevens en wel degelijk worden verwacht dat zij over het voorgaande eensluidende verklaringen zouden afleggen en dat zij hierover beide op een spontane, doorleefde, duidelijke, gedetailleerde en coherente wijze zouden kunnen verhalen.

Verzoekende partijen ondernemen verder niet de minste poging teneinde de bestreden beslissingen aan te vechten of te betwisten en laten deze beslissingen geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"U legt ook opmerkelijke verklaringen af over het tijdstip dat uw echtgenote contact opnam met uw advocaat. Tijdens uw eerste onderhoud geeft u het volgende weer over de tweede inval in uw woning. De Iraanse autoriteiten vertelden aan uw echtgenote dat u 24 uur de tijd had om u aan te melden, zo niet zou zij gearresteerd worden. Na dit ultimatum vroeg u aan uw echtgenote om naar uw moeder in Isfahan te trekken (CGVS 1 M. (...), p. 14). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u letterlijk: "Maar voordat je vertrekt, ga eerst vanavond langs bij mijn advocaat, de heer d. (...)." Hierna gaat uw vrouw echtgenote effectief langs bij uw advocaat die jullie aanraadt om het land te verlaten (CGVS 1 M. (...), p. 14). Aldus contacteerde uw echtgenote uw advocaat na de tweede inval in uw woning door de autoriteiten. Tijdens uw tweede onderhoud stelt u echter dat dit gebeurde na de eerste inval en voor de tweede inval (CGVS 2 M. (...), p. 25). Hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan uw verklaringen uit uw eerste onderhoud te ontkennen. Dit verklaart allerm minst het vastgestelde verschil. Bovendien maakte u geen opmerkingen over de notities van het eerste persoonlijk onderhoud."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gehandhaafd.

Ook vechten verzoekende partijen de volgende, in de bestreden beslissingen opgenomen motieven op generlei wijze aan:

"Wat betreft de twee keren dat de Iraanse autoriteiten na uw vertrek achter u kwamen vragen bij uw moeder geeft u in uw eerste onderhoud aan dat de eerste keer gebeurde toen jullie 3 maanden in Turkije waren, i.e. augustus 2017 (CGVS 1 M. (...), p. 6)). De tweede keer vond plaats toen jullie in Servië waren. U verbleef in Servië ongeveer van maart 2018 tot en met februari 2019 (Verklaring DVZ M. (...), vraag 37, CGVS 1 M. (...), p. 18). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u aan dat de eerste keer plaatsvond in khordad 1396 (mei/juni 2017). De tweede keer zou plaatsgevonden hebben in april à mei 2021 (CGVS 2 M. (...), p. 27). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid over het tijdstip van de tweede keer dat de autoriteiten u na uw vertrek kwamen zoeken, geef u aan dat uw geheugen u in de steek laat en dat u zich niet kan concentreren (CGVS 2 M. (...), p. 26-27). Dat dit het geval zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat het verschil in data over de tweede keer dat de autoriteiten u kwamen zoeken, wel meer dan aanzienlijk is (minstens twee jaren verschil) en niet zomaar aan een slecht geheugen kan geweten worden. Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent eveneens tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenote die in haar opeenvolgende verklaringen ook tegenstrijdig is. Vooreerst stelde ze in haar eerste onderhoud dat de autoriteiten u enkele maanden na jullie vertrek kwamen zoeken. De tweede keer gebeurde toen jullie in Bulgarije verbleven (dus voor jullie verblijf in Servië) (CGVS 1 N. (...), p. 14). Tijdens haar tweede

onderhoud stelt ze – bij benadering – dat de eerste keer 10 dagen na jullie vertrek plaatsvond. Jullie waren op dat moment in Turkije. De tweede keer gebeurde een paar dagen na deze eerste keer (CGVS 2 N. (...), p. 7). Ook al zijn deze data bij uw vrouw bij benadering, is het verschil tussen haar eigen verklaringen en uw verklaringen opnieuw wel danig groot. Dit breekt jullie geloofwaardigheid verder af.”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekende partijen deze motieven in het geheel niet aanvechten of betwisten, blijven zij onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende politieke activiteiten en de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen en vrees voor vervolging van verzoekende partijen. Aldus wordt in de bestreden beslissingen met recht geconcludeerd: *“Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten en uw uitspraken in moskee Eman Ali en de daaropvolgende problemen.”*

In zoverre verzoekende partijen daarnaast aanhalen dat zij zichzelf en hun kinderen zouden hebben bekeerd tot het christendom, dient verder te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen met hun algemene betoog inzake het gegeven dat een bekering een innerlijk en evolutief proces is trachten te laten uitschijnen, van verzoekende partijen, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd en die beweren omwille van deze bekering problemen te riskeren en vervolging te vrezen, in dit kader wel degelijk verwacht mag worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hen ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van hun bekering en van hun nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Tevens kan van hen worden verwacht dat zij, gelet op de aangevoerde bekering, activiteiten, problemen en vrees, gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van hun algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, voor zover van toepassing, van hun kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer daar zij afkomstig zijn uit een land waar de bekering tot een andere dan de in dit land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en ingrijpende en verstrekkende gevolgen met zich kan brengen.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen betreffende verzoekers voorgehouden bekering geheel terecht gemotiveerd:

“Wat betreft uw bekering is het vooreerst opmerkelijk dat u vaststelde dat er leugens en onrechtvaardigheid plaatsvonden binnen de islam (CGVS 2 M. (...), p. 8-9) maar dat u geen vragen had over de islam of waarom deze leugens en onrechtvaardigheid binnen de islam plaatsvonden. Dat u geen vragen had en u zich hier gewoon bij neerlegde, komt weinig doorleefd over (CGVS 2 M. (...), p. 9). Er kan immers verwacht worden dat u eerst ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over uw eigen geloof alvorens de grote stap te zetten zich tot een nieuw geloof te bekeren. Dat u dit niet deed haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering sterk onderuit. U geeft voorts aan dat u moeite had met de verplichtingen in de islam (CGVS 2 M. (...), p. 7, 8 en 10). U geeft aan dat dergelijke verplichtingen in het christendom niet bestaan. Wanneer u gevraagd wordt of de 10 geboden geen lijst is die ook een vorm van verplichtingen inhoudt, geeft u aan dat dit niet hetzelfde is als in de islam. Dit komt weinig overtuigend over, des te meer gelet op het feit dat u de 10 geboden niet kent (CGVS 2 M. (...), p. 10).

Voorts zijn u en uw echtgenote vaag en incoherent over het tijdstip van uw bekering. Tijdens uw eerste onderhoud geeft u aan dat u halverwege uw verblijf in Turkije in uw hart voelde dat u als christen door het leven zou gaan. In Bulgarije werd dat gevoel compleet (CGVS 1 M. (...), p. 18). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u initieel aan dat u in Turkije voor u zelf voelde dat u zich bekeerd had en dat u zich een christen voelde (CGVS 2 M. (...), p. 7). Later tijdens uw onderhoud geeft u dan weer aan dat pas in Bulgarije de beslissing genomen werd om een echte christen te worden (CGVS 2 M. (...), p. 12). Uw echtgenote geeft in haar eerste onderhoud aan dat u in Turkije innerlijk overtuigd raakte van het christendom (CGVS 1 N. (...), p. 11). Tijdens haar tweede onderhoud situeert ze uw bekering dan weer echter in Bulgarije (CGVS 2 N. (...), p. 3-4). Daarnaast is het allesbehalve geloofwaardig dat u – die zich bekeerd heeft tot het protestantisme – niet weet wanneer (u weet enkel wanneer ze in contact kwam met het christendom) of om welke reden uw echtgenote zich bekeerd heeft (CGVS 2, p. 13). Er kan op zijn minst verwacht worden dat u op de hoogte bent van deze elementen van uw echtgenote haar bekeringsproces, gelet op het intense proces dat een bekering inhoudt.

De kennis van de religie tot dewelke u zich hebt bekeerd komt daarenboven zeer gebrekkig over. U kent het verschil tussen het protestantisme en de andere stromingen binnen het christendom niet. u kent de brieven aan de Corinthiërs niet. Gevraagd wanneer men kerstmis viert – één van de kerkelijke feesten bij uitstek – geeft u verkeerdelijk aan dat deze op 1 januari valt. U weet niet wat stille zaterdag is. U weet niet hoeveel evangeliën er zijn of door wie deze geschreven zijn (CGVS 2 M. (...), p. 15-16). Dat u – die sinds 1387 à 1388 (2008 à 2010) met het christendom in contact kwam via uw Armeense vrienden, die vijf jaar

(van 1391 (2012/2013) tot uw vertrek op 25 ordibehesht 1396 (15 mei 2017)) lang uw Armeense vrienden hun misvieringen mee volgde, die sinds 1393 à 1394 (2014 à 2016) de bijbel af en toe las (CGVS 2 M. (...), p. 10-11) en die zich bekeerde tijdens uw verblijf in Turkije/Bulgarije (i.e. 2017/2018) – niet in staat bent om dergelijke zaken correct te beantwoorden, versterkt de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Dat uw bekering tot het protestantisme niet oprecht blijkt te zijn, komt eens te meer naar voren uit het feit dat u op facebook een foto plaatst van Jezus Christus die aan het kruis hangt. Wanneer u gevraagd wordt of dergelijke afbeelding niet iets is wat katholieken eerder dan protestanten zouden gebruiken, bevestigt u dit (CGVS 2 M. (...), p. 12-13). Dan stelt zich de vraag waarom u dit überhaupt op uw facebookprofiel plaatste. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u gelezen had dat Jezus Christus aan het kruis gestorven was en dat u dit daarom op uw facebook zette (CGVS 2 M. (...), p. 13). Dat u dit doet – ook al wordt dit volgens uw verklaringen niet gedaan door protestanten - getuigt niet van het hebben van een diepere overtuiging in het protestantisme. Dat u geen diep doordrongen overtuiging hebt, blijkt eveneens uit uw verklaring dat u bij uw doopsel enkele zaken gevraagd werd in het Nederlands maar dat u hier niet veel van verstond. U begreep enkel dat u gevraagd werd of u aanvaardde en geloofde dat Jezus Christus de zoon van god is (CGVS 2 M. (...), p. 16). Dat u niet veel begrijpt van de zaken die tijdens uw doopsel gezegd wordt maar desondanks toch met uw doopsel doorzet, komt weinig overtuigend over.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

Betreffende verzoeksters beweerde bekering, wordt in de bestreden beslissingen daarenboven met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw echtgenote haar bekering dient aangestipt te worden dat ze een andere bekeringsdatum voor het CGVS aangeeft dan voor de DVZ. Voor de DVZ stelde ze op 14.08.2019 dat ze toen iets maar dan drie jaar geleden bekeerd was, i.e. dus voor augustus 2016 (Verklaring DVZ N. (...), vraag 9). Voor het CGVS stelt ze echter dat ‘haar moment’ en ‘haar omschakeling’ er kwam in het midden van jullie verblijf in Bulgarije. Volgens haar verklaringen verbleven jullie hier sinds mehr 1397 (september/oktober 2018) en dit gedurende vijf maanden (Verklaring DVZ N. (...), vraag 37). Haar bekeringsmoment situeert ze voor het CGVS aldus enkele maanden na september/oktober 2018, een verschil van meer dan twee jaar tegenover haar verklaringen bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd blijft ze bij haar verklaringen voor het CGVS dat ze in Bulgarije haar omschakelingsmoment kreeg en dat ze in Turkije wel deelnam aan christelijke diensten maar dat ze haar toen nog niet bekeerde. Ze voegt eraan toe dat ze niet zeker is van de maand van haar bekering (CGVS 1 N. (...), p. 11). Deze replieken verklaren geenszins het vastgestelde verschil van meer dan twee jaar.

Wat betreft uw echtgenote haar bekering dient er eveneens gewezen te worden op haar gebrekkige kennis van het christendom. Ze kan – net als u - op zo goed als geen enkele kennisvraag over jullie religie een antwoord bieden. Zo weet ze niet wat het laatste boek van het Oud Testament of het Nieuw Testament is. Ze weet niet hoe Judas stierf (CGVS 1 N. (...), p. 16). Ze kent de namen van de apostelen niet. Ze weet niet wat of wanneer Pinksteren gevierd wordt. Ze weet evenmin wanneer Pasen gevierd wordt en heeft nog nooit van Goede Vrijdag gehoord (CGVS 1 N. (...), p. 16). Gevraagd naar wat er met Pasen – net als kerstmis één van de christelijke feesten bij uitstek - gevierd wordt, dient ze te gokken tussen de geboorte van christus of zijn herrijzenis uit de dood (CGVS 1 N. (...), p. 16). Van iemand die een dergelijke ingrijpende beslissing neemt, zoals de bekering tot een nieuwe religie is, kan een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst, quod non in casu. Dit is des te opmerkelijker aangezien uw echtgenote reeds tijdens jullie verblijf in Turkije (i.e. in 2017) al kerkdiensten bezocht, dat ze in Bulgarije naar de kerk ging en daar videofragmenten over het leven van Christus zou bekeken hebben en dat ze in België kerkdiensten meevolgt (CGVS 1 N. (...), p. 11 en 15). Dit versterkt de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw echtgenote haar bekering.”

Ook deze motieven vechten verzoekende partijen niet op concrete en dienstige wijze aan in het voorliggende verzoekschrift. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen eveneens geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tot slot is het opmerkelijk dat jullie volgens de Bulgaarse beslissing over jullie verzoek om internationale bescherming geen melding maakten van een risico op religieuze vervolging.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van

verzoekende partijen. Aldus wordt in dit kader in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze geconcludeerd:

“Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan jullie beweerde bekering.”

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen verder geheel terecht aangegeven: *“Dat aan jullie bekering tot het protestantisme in Iran/Bulgarije/Turkije geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Hierbij is het opmerkelijk dat u reeds in juli 2019 in België aankwam maar dat u pas sinds begin 2020 begon deel te nemen aan (online) misvieringen. Dat u een moeilijke reis achter de rug had en wat tijd nodig had om in België te settelen, doet geen afbreuk aan het feit dat u als bekeerling zijnde pas na vijf maanden aan vieringen deelnam (CGVS 2 M. (...), p. 14). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenote maken dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.*

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan jullie bewering dat jullie daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangen. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat jullie op basis van jullie beweerde geloofskeuze vervolging dienen te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Het feit dat jullie een doopattest van jullie doopsel hebben neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Jullie kunnen eenvoudigweg gedoopt zijn vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om dit te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming.

Dezelfde conclusie geldt voor het doopattest van uw kinderen. Gelet op de leeftijd en maturiteit van uw kinderen kan niet kan worden ingezien dat zij over voldoende oordeelsvermogen beschikken om de te verwachten gevolgen van hun handelen te kunnen inschatten, en dat zij dus zelf(standig) in staat waren om de complexe en ingrijpende beslissing om zich tot een andere religie te bekeren te nemen en/of ten volle te begrijpen. Volgens de verklaringen van u en uw echtgenote is het immers op jullie aansturen dat jullie kinderen zich gedoopt hebben tot het christendom en dat ze mee naar de kerkdiensten gaan (CGVS 2 M. (...), p. 15 en CGVS 2 N. (...), p. 5). Aangezien er geen enkel geloof gehecht wordt aan het oprechte karakter van de bekering van u en uw echtgenote en aangezien er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat uw kinderen niet over het nodige oordeelsvermogen beschikken om de zin en de gevolgen van een bekering van de islam naar het christendom ten volle te vatten en in te schatten, blijkt uit niets dat uw kinderen vanuit een diepgaande, doorleefde en verinnerlijkte overtuiging christen zouden zijn waardoor uit niets blijkt dat ze zich bij terugkeer naar Iran daadwerkelijk als christen zullen gedragen of als dusdanig door hun omgeving zullen worden gepercipieerd. Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Wat betreft de betogingen waaraan u en uw echtgenote deelnamen waarbij de situatie in Khuzestan aangeklaagd werd, dient eveneens verwezen te worden naar het feit dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat de Iraanse autoriteiten ten gevolge van jullie deelname aan deze betogingen, waar jullie rol overigens zeer gelimiteerd bleek te zijn aangezien jullie louter een deelnemer waren (CGVS 1 M. (...), p. 5, CGVS 2 M. (...), p. 5 en CGVS 1 N. (...), p. 4) reeds stappen tegen jullie ondernomen hebben. U stelt dat het Iraanse regime op de hoogte is van uw deelname aan de betoging in België en dat ze hier mogelijks gevolgen aan zullen koppelen maar u hebt hiervoor geen concrete indicatie. U geeft aan dat uw echtgenote op Instagram berichten over de betoging had geplaatst (wat u overigens niet staft) maar nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hierdoor gevolgen zouden kennen (CGVS 1 M. (...), p. 19). Uw echtgenote haalt evenmin concrete indicaties aan. Ze stelt louter dat er veel ver deze betoging is bericht. Verder haalt ze uitsluitend zaken aan die mogelijks zouden kunnen gebeuren. Dit is onvoldoende

om van concrete indicaties te spreken (CGVS 1 N. (...), p. 14-15). Dat er 3 tegenbetogers waren op de betoging van 28 mei 2022 aan het Schumann- en het Muntplein in Brussel (een bewering die u trouwens niet staft) is onvoldoende om te stellen dat u werd herkend of opgemerkt of dat dit zou leiden tot verdere problemen (CGVS 2 M. (...), p. 4-5).

Uit een raadpleging van uw facebookprofiel blijkt dat u zeer sporadisch enkele christelijke en politieke foto's post (CGVS 1 M. (...), p. 3, 4, 12 en 19). Wat betreft dit facebookprofiel kan worden opgemerkt dat de eerste dergelijke foto pas dateert van februari 2021 en dat er, gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom en uw ongeloofwaardig politiek activisme in Iran, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat de facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn of dat ze al stappen hebben gezet tegen uw religieuze activiteiten in België. Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – noch u, noch uw echtgenote maakt dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Dezelfde conclusies gelden ook voor het facebookprofiel van uw echtgenote. Hierbij dient aangestipt te worden dat – in tegenstelling tot haar beweringen (CGVS 1 N. (...), p. 3 en 12) – ze geen zichtbare politieke posts op haar profiel heeft gepubliceerd. Er staat enkel één christelijke foto op gepubliceerd.

U en uw echtgenote halen tevens aan dat jullie vrezen dat jullie kinderen zonder hun ouders dienen op te groeien. Gelet op bovenstaande conclusies blijkt nergens uit dat dit – ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade – het geval zou zijn. Jullie hopen om jullie kinderen onderwijs en een toekomst te geven in België betreft een motief dat op zich niet relevant is voor de beoordeling van een vrees in geval van een terugkeer naar jullie land van herkomst (CGVS 1 M. (...), p. 20 en CGVS 1 N. (...), p. 16-17).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en herkomst, die van uw familie, de scholing van uw echtgenote en uw afgewezen verzoek in Bulgarije staan niet ter discussie. Jullie doopattesten werden supra besproken. Uit de ingediende eigendomsakte kan niet afgeleid worden voor wie en naar aanleiding van wat de borg werd gesteld. De verklaring van uw advocaat waarin een herziening van de procedure en het stopzetten van de uitvoering van een vonnis wordt gevraagd, kan gelet op voorgaande vaststellingen inzake uw tegenstrijdige verklaringen inzake de gerechtelijke gevolgen van uw problemen niet volstaan om uw geloofwaardigheid te herstellen. Het attest laat overigens niet toe vast te stellen naar aanleiding van welke feiten u in contact bent/zou zijn gekomen met de Iraanse autoriteiten. Hoe dan ook, betreffen deze documenten, net als het bericht van de rechtbank waaruit blijkt dat de woning van uw moeder op 25.12.1392 (16 maart 2014) als borg werd gesteld en de waarschuwing van 15.03.1401 (5 juni 2022) van de revolutionaire rechtbank van Ahwaz met de melding dat de "hulpvrager" niet kwam opdagen en dat de borg hierdoor in beslag genomen zal worden, kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten trouwens ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien betreffen deze documenten alles kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Hetzelfde kan gezegd worden over de foto en het artikel over een betoging van bahman 1394 (januari/februari 2016) waar u aan deelnam, de lijst en het artikel over 300 personen die gearresteerd werden bij betogingen in Iran in 1396, waarin u trouwens niet vermeld wordt. Uit de verklaring van de Iraanse kerk van Brussel over uw echtgenote waaruit blijkt dat ze religieus actief is in België, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming. Het beeldmateriaal en de artikels van de betogingen waaraan jullie deelnamen is eveneens onvoldoende om deze conclusie te wijzigen. Zoals reeds aangestipt schenken de Iraanse autoriteiten immers weinig aandacht aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan en hebben jullie geen concrete indicaties aan dat de Iraanse autoriteiten reeds stappen tegen jullie ondernomen hebben. De arbeidssituatie van uw echtgenote in België en het gevolgde onderwijs van uw kinderen in België is op zich niet relevant voor de beoordeling van jullie vrees in geval van een terugkeer naar jullie land van herkomst."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te wijzen op hun religieuze activiteiten

en deze van hun kinderen in Europa en op de sociale media en op de ter staving van deze activiteiten neergelegde stukken en documenten, door boudweg en op algemene en ongefundeerde wijze te poneren dat hun activiteiten weldegelijk gezien zouden zijn omdat zij hierover op de sociale media berichtten en door verweerder op algemene wijze te verwijten dat de door hen neergelegde stukken en documenten ten onrechte werden afgewezen op grond van een subjectieve redenering, doen zij namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze elementen gedane vaststellingen. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen en/of er activiteiten tegen het heersende regime zullen voeren, dat zij zich aldaar als christenen en/of tegenstanders van het regime zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar (informatie over) de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie en situatie zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie en een verwijzing naar de algemene situatie kunnen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekende partijen duiden voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT